

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 213 • Eylül 2011 • Masrafı: 2€

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

OSLO / UTÖYA Katliamı Kapitalist Sistemin Yarattığı Vahşettir!

→ sayfa 3'te

BAŞYAZI

PRATİĞE YÜKLENMEK!

Emperyalist-Kapitalist sistemin tüm saldırılarına rağmen işçi ve emekçilerin mücadelesini engelleyemiyor. Avrupa kıtasında son yıllarda ayyuka çıkartılan ırkçılık dönüp sistemin kendisini vuruyor. Egemenlerin böl-parçala-yönet politikalarına karşın işçi-emekçiler, öğrenciler ve göçmenler Avrupa'nın birçok yerinde ekonomik ve sosyal-siyasal talepler için mücadele ediyorlar. Tabi ki her kesimin öncelikli taleplerinde ve örgütlenmelerinde farklılıklar vardır. Bu anlamda gündeme kitlesel ve düzenli müdahale ederek pratikte yoğunlaşanlar gündemi meşgul ediyor. Burada önemli nokta gündemi meşgul eden örgütler ile egemen sistemin saldırılarına karşı ortak noktaların yakalanmasıdır. → sayfa 2'de

Almanya'da Kürt Kimliğinin Tanınmasına İlişkin Ortak Kampanya!

Almanya'da göçmenlerin demokratik hakları için mücadele eden göçmen kurumlar ortak bir kampanyaya daha imza atıyor.ar. "Kürt Kimliği Tanınsın" adı altında, 50 yıldır Almanya'da yaşayan Kürt göçmenlerin geldikleri ülke vatandaşı olmalarından kaynaklı, o ülkenin ulusunda görülmelerine karşı, kendi kimliklerinin tanınması ve Almanya'da yaşayan ayrı göçmen grubu olarak kabul edilmesi bu kampanyada hedeflenmektedir.

Almanya'da federal Parlamentosunda gerçekleştirilen "Kürt Konferansında" alınan kara doğrultusunda, Yek-Kom'un çağrısıyla bir araya gelen, başta ATİF, AGİF, YEK-KOM, TÜDAY olmak üzere, yaklaşık 25 kurum kampanya üzerinden ortaklaşılan talepler doğrultusunda 1 Ağustos'ta Berlin, Hamburg ve Köln'de yapılan mitinglerle kampanya startı verildi. → sayfa 10'da

Londra'da Yoksulluk, İşsizlik ve Sokaklara Taşınan Genç Öfke!

6 Ağustos akşamı Londra'nın kuzeyindeki Tottenham bölgesinde ayaklanmaların patlak vermesi ve hızla Londra'nın başka bölgelerine sıçraması ve son aşamada Birmingham, Manchester ve Wolverhamton başta olmak üzere diğer kentlere de yayılması sadece bugünün sorunu değil uzun yıllardır süren ayrımcı, ırkçı, gaspçı ve baskıcı politikaların mirası olan Devlet sorundur. → sayfa 12'de

BAŞYAZI

PRATİĞE YÜKLENMEK!

Emperyalist-Kapitalist sistemin tüm saldırılarına rağmen işçi ve emekçilerin mücadelesini engelleyemiyor. Avrupa kıtasında son yıllarda ayyuka çıkartılan ırkçılık dönüp sistemin kendisini vuruyor. Egemenlerin böl-parçala-yönet politikalarına karşın işçi-emekçiler, öğrenciler ve göçmenler Avrupa'nın birçok yerinde ekonomik ve soysal-siyasal talepler için mücadele ediyorlar. Tabi ki her kesimin öncelikli taleplerinde ve örgütlenmelerinde farklılıklar vardır. Bu anlamda gündeme kitlesel ve düzenli müdahale ederek pratikte yoğunlaşanlar gündemi meşgul ediyor. Burada önemli nokta gündemi meşgul eden örgütler ile egemen sistemin saldırılarına karşı ortak noktaların yakalanmasıdır. Anti-emperyalist duruşumuzla işçi- emekçilere yönelik bütün saldırılara karşı mücadele eden diğer yapılar ile birlikte bir mücadele ortaklığı yakalamak zorundayız. İçinde geçtiğimiz süreçte Avrupa'nın

birçok ülkesinde ırkçı saldırılar bizzat devletin kolluk güçleri tarafından yapılmaktadır. Son olarak İngiltere de polisin katlettiği Mark Duggan adlı bir siyahinin bu ırkçı saldırıların son örneğidir. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte bu saldırılar artarak devam edecektir. Bu anlamda yerli ve göçmen anti-emperyalist, demokratik güçlerle ortak mücadele kültürünün önemini bilince çıkartmak gerekiyor. Ortak mücadele noktasında kurumları bir araya getirmek yada birlikte hareket etmenin zorlukları vardır, tabi ki bu zorlukları aşacak birçok çözüm yöntemleri de mevcuttur. Bu anlamda en önemli nokta, ortak mücadelenin gerekliliğine inanarak pratik olarak iradi çaba içerisinde olmaktır.

Bu dönemde sokaklara en geniş güçlerle çıkmak, gerek bizler üzerinde gerekse egemen sistemin saldırılarına karşı dalga kıran oluşturma noktasında pozitif bir etki yaratacaktır. Önümüzdeki dönemde

gücümüzün olduğu bütün alanlarda kendimizin örgütleyeceği eylemler, veya dışımızdaki güçlerin örgütlediği bütün demokratik eylemlerde yer almak için azami çabayı sarf etmeliyiz. Çünkü pratik, kitlelerle buluşmanın ve öğrenmenin okuludur, kitlelerle buluşmaya ve öğrenmeye ihtiyacımızın var bu ihtiyacı da ancak sokağa çıkarak bu tür pratiklerle giderebiliriz.

Her şeyden önce bizler; insanın üretim faaliyetini, onun bütün öteki faaliyetlerinin belirleyicisi olarak görür, insan bilgisini onun maddi üretim faaliyetine bağlı olduğunu savunuruz. Dolayısıyla, pratik faaliyet bizlerin maddi üretim alanımız, bizleri kitleyle buluşturan alan olduğuna göre, aç insanın ekmeğe duyduğu ihtiyaç gibi veya susuz insanının su içmeye duyduğu ihtiyaç gibi, bizlerinde pratiğe yüklenerek kitlelerle buluşmaya ihtiyacımız vardır.

Maddi üretim faaliyeti içinde insan, doğa olaylarını, doğanın

özelliklerini ve yasalarını, kendisi ile doğa arasındaki ilişkileri anlamaya başlar, üretim faaliyeti olmaksızın bu bilgilerin hiç biri elde edilemez. Bize uyarladığımızda kitlelerle ilişki kurmak, onları tanımak ve öğrenerek zaaflarımızı açığa çıkarmanın yolu pratiğe yüklenmekten geçiyor. Avrupa genelinde emperyalist-kapitalist sistemin genel saldırıları vardır, bugün bu saldırılar daha çok içinde bulunduğu ekonomik kriz eksenlidir. Diğer yanda her alanın kendine özgün sorunları ve çelişkileri mevcuttur, bu sorun ve çelişkiler birbirinde kopuk şeyler değildir, birbirini bağımlı ve birbirini tamamlayan şeylerdir. Öyleyse her alan kendi mevcut çelişki ve sorunlarını açığa çıkararak, bu sorun ve çelişkilerin çözümüne katkı sunacak pratik faaliyetlerde yoğunlaşmayı esas aldığında genel saldırılara karşıda gardını almış olacaktır.

RIZA AYIK KİTLESEL TÖRENLE UĞURLANDI!

27.07.2011 tarihinde yakalandığı amansız (kanser) hastalık sonucu, tedavi gördüğü hastanede yaşama gözlerini yuman Rıza dayıyı, 29.07.2011 tarihinde Stuttgart'ta dostlarının, ailesinin ve ATİF Güney Bölgesi taraftarlarının katılımı ile düzenlenen törenle memleketine (Erzincan) uğurlandı.

10.02.1933 yılında Erzincan'ın Mercan kazasına bağlı Ağören köyünde, Alevi inancına mensup, Kürt ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Rıza dayı, açlığı, yoksulluğu ve sefaleti çocukluğundan itibaren, yetim bükerek yaşamaya başlar. Bu durumu tersine çevirmek için arayış içerisine girer. İlk başta Zonguldak Maden Ocaklarında çalışmaya başlar. Bir kaç yıl burada çalıştıktan sonra, Almanya'ya göç eder. Uzun yıllar Almanya'da Stuttgart bölgesinde Firma Bosch'ta, çok ağır koşullarda çalışır. Buradan emekli olan Rıza dayı, tekrar doğduğu topraklara döner.

Rıza dayı ilerleyen yaşına rağmen, insan ve doğa sevgisi onu tekrar üretken ve örnek bir insan yapmıştı. Bir yandan Avrupa'da edindiği tecrübeler ve aydınlık fikirleri ile köylüleri aydınlatırken, diğer yandan köylülerin ekonomik kazançlarını bir nebze de olsa artırma bilmek, dışarıya göç etmeyi durdurabilmek ve göç etmişlerin tekrar dönüşünü sağlayabilmek için yoğun uğraş veriyordu.

Arıcılık kooperatifleşmesini oluşturmaya çalışmak, su, kanalizasyon ve alt yapı çalışmalarına büyük emek harcamıştır. Ayrıca köyde örnek bir proje geliştirerek (ahırlar içinden kanallar geçirerek, gübreyi direk tarlalara akıtıyor) doğal gübreleme ve sulama sistemi yaratmıştır.

Böylesi üretken bir emekli olan Rıza dayı için yapılan uğurlama töreni Stuttgart'ta derneğe yakın bir Kilisenin salonunda gerçekleştirildi. Törene Stuttgart'a bulunan ortak

dernek (EKM), ADHK ve ATİF adına ve ayrıca aileler adına çelenkler gönderilmişti.

Tören de ilk konuşmayı ailesi adına **Mustafa Çalışkan** (eski ATİF kurucularından) yaptı. Törende ADHK ve ATİF temsilcileri de Rıza

dayıyı demokrasi ve halk arama mücadelesine yaptığı katkılarını dile getirip, sahiplenen içerikte konuşmalar yaptılar.

Daha sonra, Rıza dayının cenazesi defnedilmek üzere memleketine uğurlandı

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland**Yazışma Adresleri:**Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Den-Haag - Nederland**haber göndermek için:**

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net**e-mail: atik2@atik-online.net**

OSLO/UTÖYA Katliamı Kapitalist Sistemin Yarattığı Vahşettir!

Kapitalizm beslemesi neo-faşist bir katil temmuz sığağında Oslo/Utöya'da hunhar bir katliam gerçekleştirmişti. Bu olay yarattığı nesnel sonuçları itibarıyla ilerki zamanlarda çok ilginç politik gelişmelere vesile olacağına benzemektedir. Ancak, bu tarz bir katliamın Avrupa'nın her yerinde gerçekleşebilir olmasına kaynak yaratan ve bu denli 'gözü dönmüş bir canavar' gibi soğukkanlı bir katil olabilmeyi besleyen toplumsal zemin vardır. Bu zemin günden güne gericileşen kapitalizmdir. Bu katliamın ev sahipleri neo-faşist örgütlenmelerdir ve *Anders Behring Breivik* ise sadece bir tetikçidir.

Kapitalizmin insanı kendi emeğine, kendine, değerlerine, kültürüne, köklerine, içinde yaşadığı topluma yabancılaştırıp ve her masum bireyden her an katil üretebilen, bozguncu ve tahripkar bir sistemdir. Kapitalizm insanı insana düşman, toplulukları başka topluluklara düşman, ulusları başka uluslara düşman, halkları başka halklara düşman yapmakta usta bir sistemdir. Kapitalizm; son tahlilde aşka, sevgiye, huzura, barışa, dostluğa, kardeşliğe, yoldaşlığa ve candaşlığa düşman bir sistemdir.

Çünkü; kapitalizm koşulları altında bireysel ve toplumsal düzlemlerde sürekli yaşanan bir yabancılaşma söz konusudur. Üstelik, toplumu sömüren ve sömürülen gibi temel kalıcı

Nasıl ki, katiller katili Hitler, Mussolini, Franko gibi faşistler tekeli sermayenin en gerici, en terörist ve en emperyalist kesimlerinin temsilciliği üstlenen birer figüranı ve maşası olarak, insanlık tarihinin en utanç veren şahsiyetleri olarak affedilemez bir işlev gördülerse; *Anders Behring Breivik* isimli bu 'küçük katil' de aynı utanç çöplüğünde kendine yer edinmiştir.

Katliamın Arka Yüzü:

2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrası Norveç tarihinin en kanlı politik katliamlarından birisi olarak tarihe geçen Oslo/Utöya'daki bu hunhar massaker/massacre, kendini bir 'haçlı şövalyesi' olarak gören ırkçı, aşırı sağcı, neo-faşist *Anders Behring Breivik* tarafından işlendi. İlginçtir ki bu şahıs, oldukça genç yaşına rağmen, tarım alanında bir kaç şirketi, menkul ve gayri-menkul birikimleri ve çok çeşitli yatırımları olan bir insandır. Orta sınıf tabakasına mensup ve pekala orta halli/zengin bir kapitalist olarak da adlandırılabilir. İnternet partallarında katil kendini 'muhafazakar ve dindar' olarak adlandırmaktadır.

Çok dikkat çekmeyen bu gibi bazı detaylar, aslında bu katliamın 'yoktan var olan bir şahsiyet' veya 'tek başına organize olan bir eylemci' tarafından işlenmediği ele vermektedir. Katil zanlısının çok titiz ve akribik bir

süresinin uzatılmasına karar veren ilk mahkemesinde bir örgütten, ve kendine bağlı iki hücreden, uluslararası ilişkilerinden bahsetmiş.

Bu bilgilerin hepsi doğru ise, bu olgular dahi sınıfsal kökenini ele verme açısından yeterlidir. Neo-faşist, ırkçı politik ideolojilerin, iddia

ğı ayrı bir tartışma konusu, ama bu yönlü resmi telkinler aşırı sağ arayışları havuza çekme girişimliydi. Ancak aşırı sağ görüşlerin meşruiyet kazanmasına ve popülaritesinin ve hatta toplumda bu görüşlere sempatinin ve desteğin artmasına da hizmet ediyordu. İrkçı ve faşist partiler

edildiğinin tersine, sadece en alt tabakalardan beslenmediğini belgelemektedir bu olay. Çünkü faşizm ve faşizan düşünüş aslında burjuva sınıf ve katmanlar içindeki 'en üst tabakaların' bir sorunudur. Hatta bütün tercihler çözümsüz kaldığında, bu sınıfların politik bir tercihi olarak belirmektedir.

Yeniden katile dönecek olursak; **Avrupa'yı Müslümanlardan ve komünistlerden kurtarma amacıyla bir silahlı ayaklanmayı tetiklediğini söyleyecek kadar küstah açıklamalar yapan Anders Behring Breivik'in açıklamaları ve yarattığı kirli siyasal iklim, Avrupa'da çok temkinli olunması gereken yeni siyasi gelişmelere gebecektir.** Burjuvazinin uzun zamandır yaydığı komünizm karşıtlığına, son yıllarda, özellikle de 11 Eylül sonrası, her yerde ve fırsatta İslamofobi kültürünün teşvik edilmesi, politik katil adaylarına oldukça elverişli bir zemin yaratmaktaydı zaten. **Kapitalizmin politik arenadaki baş figüranları Merkel, Sarkozy ve Cameron üçlüsünün epeydir dillendirdikleri 'çok kültürlülük iflas' etti türünden açıklamalar aslında fikirsel saldırganlık, kundakçılık niteliğinde bir etki yaratmaktaydı.**

Çok kültürlülüğün başarılı olup olmadığı, yada doğru olup olmadığı

bu zemin üzerinde geliştirdiler ve şimdi ise Avrupa parlamentolarında cirit atmaktalar. **Aşırı, sağcı, ırkçı ve faşist parti ve örgütler iktisadi, örgütsel, siyasal birikimleri ve mücadele yöntemleri açısından dehşet bir güce erişmiş bulunmakta ve gelişim trendleri kesintisiz sürmektedir.**

Dünya genelinde olduğu gibi, 21. Yüzyıl Avrupa'sında da, süreklileşen ve tahrip gücü artan iktisadi-siyasal krizlerden dolayı, burjuva politik arenada yaşanan hissedilir bir gericileşmeye paralel olarak, iç ve dış siyasette kaygı verici bir sertleşme ve militaristleşme söz konusudur. Son yıllarda gündemden düşmeyen iktisadi, politik ve egemenlik krizlerinin yarattığı çözümsüzlüklerin burjuva politik söylemlerde, çelişkiler karşısındaki tercihlerde, düşünsel eğilimlerde ve siyasal arayışlarda belirleyici etkisi vardır. Burjuvazinin en temel politik tercihlerinden olan merkez sağ partiler, sosyal demokratlar, liberal sağ ve hatta liberal sol partiler içinde dahi aşırı sağ görüşler hızla yer edinmektedir. Merkez partiler daha fazla sağa kayan veya kaymasına hizmet ettikleri seçmenleri yeniden kazanma adına politik söylem ve propaganlarında da ırkçı, düşmanlaştırıcı, ötekileştirici tavırlara yönelmektedirler.

karşıtlıklara bölerek ve sistemin temel organları olan yasama, yürütme, yargılama ve medya erklerini, bütün güvenlik birimlerini bu karşıtlığı korumak-derinleştirmekle yükümlü kılarak, en gerici ideolojileri insanlara öğretmeyi eğitimin temeli haline getirerek ayakta kalabilen acımasız bir sistem vardır karşımızda.

şekilde, uzun süreli ve profesyonelce tasarlanan bir hazırlık evresi sonrası eyleme geçmesi dahi katilin 'yalnız avlanan kurt' olmadığına bilimsel bir şüphe kaynağı sunmaktadır. **Nitekim ilk başlarda polis sorgusunda katliamı yalnız hazırladığını ve işlediğini söyleyen katil; sonraki gözaltı**

Buna paralel olarak; egemenler, Avrupa'da yaşanan iktisadi ve politik krizlerin yarattığı gerçeklerin nedenlerini örtbas etmek için suçlu mağdur ikilemi üzerinden göçmen karşıtlığı, islam karşıtlığı, komunizm karşıtlığı politikaları teşvik etmekte. Bunları bir devlet/hükümet politikası olarak yürütmekteler. Özellikle merkez sağ partilerin siyasal jargonlarında göçmen/müslüman/komunizm hızla yer bulmaktadır. Bu durum fikrinsel kundakçılığın ve saldırganlığın kamuoyunda kabul görmesi, aşırı sağ, ırkçı ve faşist fikirlerin de filizlenmesine, medya-laşmasına, salonlaşmasına hizmet etmektedir.

Merkez sağ partilerin 'çok kültürcülük'e başlattıkları karşı 'öncü kültür' tartışması, giderek toplumsal barışı daha fazla dinamitleyen,

tehlükeli bir hal almaktadır. Sarrazin gibilerin tez bile sayılamayacak ırkçı yaklaşımları sonrası, Almanya başbakanı sıfatıyla A.Merkel'in başlattığı 'çok kültürlülük iflas etti, tabuları kırılım, her şeyi tartışalım' girişimi aşırı sağa daha fazla alan açmıştır. Merkez sağ partilerce 'tabuları kırma' adına başlatılan bu gibi ataklar, gerici fikirlerin rahatça yer edemediği politik zeminler üzerinde, adeta bir buzkıran rolü görmekte ve aşırı sağ bu zeminde istediği yöne doğru rahatça kayabilmektedir.

Sermayenin baş temsilcilerinden merkez sağ partiler ırkçılığı, ayrımcılığı, göçmen karşıtlığını tetikleyen yeni siyasal jargonlarıyla aşırıya kaçan seçmenleri yeniden merkez havuza kanalize etmeyi amaçladıkları iddia etmekte. Ama bu yönelim, onların iddiasının tersine izole edilmesi gereken daha gerici akımlara bolca alan açmakta ve hatta bu tercihler merkeze taşınarak siyasal iklimler kalıcı halde zehirlenmektedir. Avrupa Toplumlarında *fikirsel kundakçılık* olarak tabir edebileceğimiz bu eğilimlere yeterince tepki vermiyor. Örneğin Sarkozy, Merkel, Cameron gibi devlet yöneticilerinin çok kültürlülüğe cephe alan fikirleri sürekli güçleniyor. Angela Merkel şu ifadelerle bu tartışmayı tetiklemişti: "Çok kültürlülük tamamen başarısız

olmuştur". Arkasından Sarkozy ve İngiltere'de David Cameron'de benzer şeyleri dillendirdiler. Tabii çok kültürlülüğün iflas ettiği dillendirilince göçmenler ve Müslümanlar hedef tahtasına oturtuluyor.

Aşırı sağ, ırkçı ve neo-faşist parti ve örgütler ekonomik, politik ve örgütsel açılardan sürekli gelişen, geniş toplumsal taban bulabilen, verimli demokrasiler içinde kendilerine kitlesel seçmen desteği bulabilen, güçlü medya desteği olan ve hatta bazı örgütler aleni olarak olası bir iç savaşa hazırlık antrenmanları (Danimarka) yapacak kadar bir küstahlık sergileyen, hummalı bir çalışma içindeler. Bu tehlikeli gidişat bizlere tedirgin ve temkinli olmayı, politik gelişmeleri doğru analiz edebilmeyi ve önlemler almayı gerektiriyor. Bu önlemler

Avrupa toplumları içindeki ilerici, demokratik, devrimci kesimlerle daha fazla diyalog içinde olmayı, daha fazla eylem birlikleri içinde olmaya ve politik-demokratik mücadelede daha fazla bütünleşmeyi dayatıyor.

Oslo/Utöya katliamlarının yarattığı zehirlenmiş zeminde, göçmenlere, anti-faşistlere, anti-emperyalistlere yönelik geliştirilen baskı ve katliamlara karşı, ATİK camiası adına verebileceğimiz en iyi cevap; **"işçilerin enternasyonal birliği ve halkların kardeşliği"** ilkesine daha çok bağlı kalmaktır. Bağlı kalmak yetmez; Avrupa işçi sınıfı ve halklarıyla birlik-dayanışma-mücadele eksenlerinde ilişkilerimizi ilerletmek ve ortak mücadeleyi daha fazla büyütmek gerekmektedir.

Avrupa'da göçmenler ve yerli halklar arasında nifak tohumlarının ekilmesine, düşmanlıkların büyütülmesine, ırkçılık zehirlenmesine dünden daha fazla karşı olmalıyız. Yerli halklar ve göçmenler arası ilişkide karşılıklı saygı ve sevgiye dayalı dostane, kardeşçe ve birlikte yaşam anlayışı, yine de, esas tercihimiz olmalıdır. Nerede olursa olsun ve kimden gelirse gelsin; inkara, imhaya ve katliama karşı daha çok aktif mücadele içinde olmalıyız.

Toplumun ortasından baş veren aşırı uç

Ulla Jelpke

Anders Breivik bir Neonazi değil. Anayasayı Koruma Örgütü'nün aşırı sağcı çevreleri yoğun bir biçimde izlediği doğru olsaydı bile, böyle bu: Fakat öyle bir izlemenin, Breivik gibi tiplere karşı hiçbir yararı olmayacaktı. Çünkü adam zaten Hitler'e olumlu göndermelerde bulunmuyor, hatta "nasyonal sosyalizm"i, daha çok, tümünü "totaliter" akımlar saydığı İslam ve Marksizm ile bir tutuyor. Kaldı ki İsrail ve Amerikan yanlısı açıklamalarının da neofaşistlerin hoşuna gitmesi pek mümkün değil.

Bu eylem değil de, onun arkasında duran düşünsel karmaşa, "Batı dünyasının" bazı toplumlarında bugün artık hemen hemen tümüyle kabul görmektedir: "Usul usul yayılan İslamlaşma" ve "ulusal kimliğin" yitirilmesi halüsinasyonu.

Kapitalist devletler geniş halk katmanlarının yoksullaşmasını ne kadar güçlü ilerletirse, "Müslüman" da o kadar yoğun bir biçimde günah keçisi halini alıyor. Müslüman karşıtı bir iğrentinin, toplumun orta yerine ne düzeyde yerleştiğini, sadece cami yapımlarına karşı kurulan yurttaş girişimleri gösteriyor değil.

Sosyal Demokrat Parti'nin (SPD), ırk kuramcısı Thilo Sarrazin'e, bu adam "Şarklı olanı" toptancı bir biçimde aşağılamasına rağmen -veya o nedenle? - kendi saflarında tahammül göstermeye devam etmesi de bunun bir göstergesi. Federal İçişleri Bakanı Hans Peter Friedrich (CSU) göreve gelir gelmez İslamın Almanya'ya ait olmadığını ilan etmişti; bu da onu gösteriyor. Dikkatleri, Breivik'le bu tür örtüşmelerin üzerinden kaydırmak için, yerleşik siyasetçiler Norveçli'yi hemen bir nazi olarak damgalamak ve böylece tabular köşesine oturtmak zorunda kaldılar.

Norveç Başbakanı saldırıdan hemen sonra Norveç'in yanıtının "daha çok demokrasi, daha çok açıklık, daha çok insanlık" olacağını belirtirken, Alman güvenlik politikacıları standart sözcüklerine sığındılar: Daha çok izleme ve daha çok baskıcı önlem. Federal İçişleri Bakanı, sanki bir yardımı olabirmiş gibi, bir kez daha iletişim verilerinin depolanması talebinde bulundu. SPD daha yoğun internet denetimi çağrısı yaptı ve "aşırılar" bir açıklama yaptıklarında bunun hemen polise bildirilmesi tavsiyesinde bulundu. Aşırıların, Polis Sendikası'nın da talebi olan "kuşkulu kişiler" dosyasına alınması böylece mümkün olabilirdi.

Tam güvenlik için tam izleme, bir telkin olarak dile getiriliyor: Peki, Sarrazin ve kitabının 1 milyondan fazla okuru da Anayasayı Koruma Örgütü tarafından izlenmeli mi? Hiç gerek yok aslında, çünkü çok açık yapıyorlar her şeyi. "Politically Incorrect" adlı internet sayfasında olduğu gibi. O sayfada İslam bölümünü açana, sarığının altındaki bombayla bir Muhammet karikatürü sunuluyor. Ama bu karikatür burada hiç öyle kötü bir şaka olarak anlaşılmıyor. Breivik canice bir yangın çıkardı, ama bu yangına benzin birçok kaynaktan, **toplum ortasından geliyor. İşe de tam buradan başlanabilir ve başlanmalıdır: Azınlıklara karşı toptancı bir biçimde saldırganca kışkırtmalarda bulunan herkes mutlaka kınanmalıdır.**

* Junge Welt, Almanya, 28 Temmuz 2011

Firat Haber Ajansından alınmıştır.

Kapitalist Emperyalizmin Aşılamayan Krizi ve Ezilenlerin Direnişi

Tarihindeki en önemli dönemeçlerden sayılan ve 1929 büyük bunalımıyla karşılaştırılan Kapitalizmin 2007-2008 kriziyle başlayan süreç tüm aşma ve kurtulma çabalarına rağmen derinleşerek devam ediyor. ABD'deki Mordgage piyasasından başlayıp tüm dünyaya yayılan, kendisini öncelikle mali krizle gösterip giderek tüm dünya emperyalist-kapitalist sisteminde büyük bir ekonomik krize dönüşen süreçte yerküremiz çalkalanırken, Avrupa ekonomisi de buna bağlı olarak ciddi bir resesyona girmişti. 2009'da Ekonomik daralma OECD ülkeleri için %6 olarak tespit edilirken dünyadaki toplam sanayii üretimi %13 oranında gerilemişti.

On yıllardır dünyanın zenginliklerini oluşturulan spekülasyon piyasaları yoluyla arsızca talan eden devasa finans kurumlarının tüm dünyada hızla batışlarına tanık olmuş, reel üretimden kopuk sahte balon köpüklerinin bir bir patlamasıyla yaratılan saadet zincirlerinin parçalanması gerçeğiyle yüzleşmiştik. Yıllardır sürdürülen neo-liberal argümanlara karşın dünyanın emperyalist efendileri bütün kamu imkânlarını kullanarak iflas eden finans sektörünü kurtarma operasyonlarına girişmişti. 2007'den bu yana sadece ABD'de 14 trilyon doları bulan (bu rakam Almanya için yaklaşık 1 trilyondur) kurtarma paketlerine rağmen ekonomik ve mali toparlanma yerine krizin daha da derinleşip tehlikeli boyutlara sıçradığı bir tabloyla karşılaşıyoruz. Birçok ülkenin hazinesi tükenmiş ve borçlarını ödeyemez durumdayken, ABD borçlanma limitlerinin kritik sınırlarına ulaşmış bulunuyor. Bu duruma çözüm olarak gündeme getirilen kemer sıkma gibi "acı reçeteler" yüksek kamu açıklarını kapatma adına dünya pazarındaki toplam talebin daralmasından başka bir sonuç doğurmayacaktır. Böylelikle, yoğunlaşan aşırı üretim yığılmasının kapitalist-emperyalist merkezlerde yeniden patlayacak infilak malzemesi olarak birikmesi sonucunu doğurması kaçınılmaz

hale geliyor.

Söz gelimi ABD'de tıkanan borçlanma sürecini aşma adına gündeme getirilen tedbirlerle (kemer sıkma ve tasarruf paketi) yıl sonuna dek 500 milyar dolar hacminde bir kaynak arttırılabilir. Fakat konusunda yetkin ve sistemi iyi tanıyan iktisat analizcilerinin oldukça ciddi kaygıları söz konusu: Bu ölçekte gerçekleşecek bir kamu harcama tasarrufuyla ekonomik büyümenin hızı % -5 ile % -10 aralığında daralmayı kaçınılmaz hale getirebilir. 2008-9'da ekonomi

%4 oranında daralırken işsizlik %10'a dayanmıştı, şimdi daha vahim boyutlara ulaşması söz konusu.

Benzer bir tablo Avrupa kıtası için de geçerlidir. Sürgit devam eden mali kriz yaz aylarıyla beraber derinleşmeye başlıyor. Birçok AB ülkesi borç krizi içinde kıvrılıyor ve adeta topu atmayla yüz yüze. Uygulanan kurtarma operasyonları ve dayatılan istikrar programlarıyla bu ülkelerin hem borç yükleri artmış bulunuyor, IMF, Dünya Bankası ve AB'nin lider ülkelerine bağımlılıkları daha da artmış bulunuyor. Hem de uygulamaya konulan neo-liberal ekonomik sosyal saldırılarla buna bağlı olarak bu ülkelerdeki ekonomik durgunluk kaçınılmaz olarak artıyor.

İrlanda ile başlayıp Yunanistan'la derinleşen mali

borç krizi şimdi Portekiz, İspanya ve İtalya'yı sarmış bulunuyor. Sırada Belçika'nın olduğunun altını çizen ekonomist analistler AB'nin geleceğine dair ciddi kaygılarını ortaya koyuyorlar. Tüm bu yaşananlar kuskusuz ki mali sermayenin hegemonyasının hüküm sürdüğü dünyada daha büyük fırtınaların habercisi. Zira borç batağındaki tüm bu ülkeler birbirleriyle, özellikle de bölgedeki lider ülke konumundaki güçlerle oldukça girift ilişki ağlarına sahip bulunuyorlar.

Söz gelimi batma sinyalleri veren Portekiz'in toplam borçlarının büyük bölümü İspanyol bankalarına olan borçlardan oluşuyor. Keza Almanya-Fransa bankalarına olan borçlar oldukça dikkate değer hacme sahip. İtalya'nın toplam borçlarının %84'ünün bu iki AB lider ülkesine olduğunu göz önüne getirince tablo daha iyi anlaşılır. Olası bir borç cevrimi felaketinde sistemin nasıl bir bütün olarak tepetikle olacağı bu bağımlılık ilişkileriyle ortadadır. İtalya sadece AB için değil, tüm dünya mali sistemi açısından kilit bir konumda. AB'nin 3. büyük ve dünyanın 7. büyük ekonomisi olması itibarıyla oynayacağı rol önümüzdeki sürecin şekillenmesi bakımından oldukça belirleyici bir konumda bulunuyor. Burada yaşanacak bir alt-üst oluşun tüm AB'yi, giderek

ABD ve tüm dünyayı etkisine alması kaçınılmaz görünüyor. Üstelik İtalya bir İrlanda, bir Yunanistan gibi kolaylıkla kurtarılabilecek küçük bir ülke değil.

AB'deki iktisadi-siyasi süreç bir yandan iflas çanlarının çaldığı ülkelerin Almanya-Fransa merkezli gündeme gelen „kurtarma ve istikrar programları“ aracılığıyla daha da bağımlı hale getirilmesi, dolayısıyla Almanya-Fransa eksenli emperyalist hegemonyanın daha da derinleştirilmesi şeklinde gelişirken, öte taraftan emperyalist sistemin yaşadığı krizi emekçi sınıfların omuzları üzerinden atlatabilme, sömürücü sistemin kendini alttaki sınıfların yarattığı değer ve zenginlikleri daha da acımasızca talan ederek restore etme çabası biçiminde gelişiyor.

Emperyalist-kapitalistlerin bu masum plan ve saldırganlığına itirazlar var. Avrupa proletaryası ve emekçiler aylar boyunca sokakları yangın yerine çevirip „**krizin bedelini biz ödemeyeceğiz**“ diye haykıran Yunanlı sınıf kardeşlerinden aldıkları ilhamla sokakları mücadele alanlarına çeviriyorlar. İspanya'da gelişen emekçilerin ve gençlerin eylemleri, Portekiz'deki hareketlilik ve İtalyan emekçilerinin eylemleri, AB'nin efendilerinin işlerinin hiç de kolay olmadığını gösteriyor. Önümüzdeki aylar boyunca bu karşı koyuşların ve itirazları daha da güçleneceğinin işaretleri güçlüdür.

Aslında siyasi denklem oldukça açık ve net: Ya, saldırgan neo-liberal emperyalist politikalar yoluyla dünyanın efendileri emekçi sınıfları yıkıma uğratarak, sömürücü sistemlerini restore ederek kârlarının maksimum seviyede realize edilmesinin koşullarını yeniden yaratacaklar ya da, proletarya ve emekçi halklar sisteme karşı direnişleriyle bedel ödeyerek kazanmış oldukları, sahip oldukları sosyal-ekonomik ve demokratik mevzileri koruyup geliştirecekler. Böylelikle kapitalist-emperyalist hegemonyanın bağrında derin bir yara açmayı, sistemi kendi açmazlarının derinleştiği daha derin krizlere itmeyi başaracaklardır.

'Arap Baharı' Suriye'nin Sınırlarına Dayandı!

'Arap baharı' denilen Tunus'la başlayarak Mısır'ı, Yemen', Libya'yı kapsayan halk hareketi (Hükümdarlıkları/diktatörlükleri yıka yıka) mart ayı başlarında Suriye'nin sınırlarına dayandı. Mart ayında iki gencin duvara yazdığı sloganlar nedeniyle tutuklanmasının ardından başlayan isyan dalgası yaklaşık beş aydır çatışmaları, tutuklamaları ve katliamları ile sürüyor.

Ülkenin dört bir yanında hükümet aleyhinde yapılan yürüyüş ve mitinglere Suriye devletinin tepkisi sert oldu. Polis ve asker müdahale etti. Sokağa çıkanlar, gösterilere katılanlar keskin nişancılar tarafından kurşunlandılar. Binlerce gösterici göz altına alındı, işkencelerden geçirildi, tutuklandılar. Suriye'deki muhaliflere göre bugüne değin öldürülenlerin sayısı 1800'ü, tutuklananların da 10.000'i geçtiği bildiriliyor. Suriye hükümeti Hama, Humus, Dar-i Zor gibi şehirlerde orduyu devreye sokarak şehirleri tanklarla ablukaya aldı. Yürüyüş ve gösterilerden sonra da şehirleri tank ve top ateşine tutarak katliamlar gerçekleştirdi. Son olarak bir liman şehri olan Lazkiye'deki yürüyüş ve gösterilere karşı Suriye donanması

görüştü olarak görünen Beşir Esad'ın reformlar yapacağı hayali çok kısa sürede hüsrarla sonuçlandı.

Ülkede gelişen direniş hareketine karşı Beşir Esad da askeri devreye sokarak, direnişi katliamla bastırma yoluna gitti. Hama'da gelişen direniş hareketinin toplar, tanklarla kanlı bir şekilde bastırılmasının emrini verdi. Tıpkı babası gibi.

Başer'in babası Hafız Esad da 1982 yılında Müslüman Kardeşler Örgütü'nün öncülüğünde ayağa kalkan, isyan eden Hama Halkı'nı uçak ve tanklarla bombalamış 25 binden fazla insanı katletmişti. Beşar Esad da bugün kendisine karşı direnişin geliştiği Hama şehrini tank ateşine tutarak katliam uyguladı. Ve böylece babasının yolundan gittiğini ispatladı. Beşer Esad reformcu olduğu ve kendisinden reformlar bekleyenleri de hüsrana uğratmış oldu.

Suriye'deki direniş hareketinin ortaya çıkardığı gelişmeleri emperyalist devletler yakından izliyorlar. Buradaki muhalefeti yönlendirmek ve Suriye'nin geleceğini kendi çıkarlarına göre yönlendirmek için her türlü

Esad ve 50 yetkilinin UCM'de (Uluslar arası Ceza Mahkemesi) yargılanmasını talep edeceklerini, 2-Türkiye, Ürdün gibi ülkelerin Beşer Esad'ın yönetimi bırakması için baskı yapması gerektiğini açıkladılar.

Suriye'deki direniş hareketinin ortaya çıkardığı gelişmeleri en yakından izleyen ülkelerden biri de Türkiye. AKP Hükümeti 'Komşularla sıfır sorun' (!) politikası doğrultusunda Suriye ile karşılıklı vizeyi kaldırarak ticari ilişkileri geliştirdi. AKP Hükümetini Başbakanı R.T.E Suriye devletini Başkanı Beşer Esad ile ortaklaşa bakanlar kurulu toplantısı yapacak kadar sıcak ilişkiler (!) geliştirdiler. Durum böyle iken Suriye'de mart ayında direniş sürecinin (Halk Ayaklanmalarının) başlamasıyla geçmişteki bu dostluk süreçleri unutulmuş Beşer Esad'ın halkına yönelik katliamlarına sert çıkan açıklamalar yaptılar. (Türkiye'de devrimcilere, Kürtlere yönelik katliamları yapanlar, emir verenler kendileri değilmiş gibi)

ABD'nin Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin (G.O.P) eş başkanı Recep Tayyip Erdoğan (RTE), daha önceleri kardeşim diye bahsettiği, Türkiye'ye geldiğinde saraylarda ağırladığı, her türlü desteği verdiği Beşer Esad'a yönelik sert çıkışlar yaparak hem Suriye hem de Ortadoğu halklarına mesajlar vermektedir. Son olarak da Suriye'deki muhalefete yönelik saldırıları kınayan R.T.E, Beşer Esad yönetiminin halkına yönelik şiddet uygulamasını 'Suriye bizim iç meselemizdir', 'Eğer bu uygulamalara son verilmezse biz de gerekeni yaparız' mesajını ilettili.

R.T.E'nin başbakanlığındaki AKP hükümeti bununla yetinmeyerek Suriye'ye gönderdiği dış işleri bakanı Ahmet Davutoğlu vasıtasıyla 'Askeri operasyonlara son ver', 'Asker

kışlasına dönsün', 'Reformlara bir an evvel başla' mesajını Beşer Esad'a ilettili.

Türk Dış işleri bakanı Davutoğlu sadece AKP hükümetini mesajını iletmekle kalmadı, Suriye'ye yola çıkmadan önce ABD Dışişleri Bakanı Clinton'un telefonda ilettiliği - asıl görevi olan - 'Suriye'nin derhal askerlerini kışlaya çekmesi ve bütün tutukluları serbest bırakması' yönündeki ABD'nin tutumunu da Suriye hükümetine ilettili.

AKP Hükümetinin Dış işleri Bakanı Davutoğlu 'Biz kimsenin taşeronu değiliz' yaygarası koparsa da ABD yetkililerinin yaptığı açıklamaların bunun böyle olduğunu anlamak isteyenlere anlattığını burada bir parantez içerisinde anımsatıp geçelim.

BOP doğrultusunda Ortadoğu'daki sınırların yeniden çizileceğini, Ortadoğu'daki yönetimlerin yeniden şekillendirileceğini bunda da örnek olarak ılımlı islam AKP yönetimindeki Türkiye olacağını yıllardır pompalayan ABD emperyalistleri, Suriye'nin hizaya getirilmesi için baskı yapılması, olmuyorsa Esad rejiminin 'Suriye bizim iç meselemizdir' açıklaması yapan BOP eş Başkanı R.T.E tarafından çözümlenmesini istiyor. ABD Emperyalistleri, Libya işgalinde olduğu gibi NATO ve AB'li emperyalistleri öne sürerek geri planda kaldığı gibi, Suriye konusunda da Türkiye'yi ön cepheye sürme gayreti içerisinde.

AKP bir Gülen projesi olarak hükümet olduğundan buyana her konuda hem de fazlasıyla ABD emperyalistleri tarafından desteklendi. Bunun bir karşılığı da olacaktır. Gün geldiğinde bu istenecektir, işte gün o gündür...

şehri denizden bombaladı.

2000 yılında Hafız Esad'ın ölümü üzerine boşalan başkanlık koltuğuna göstermelik bir seçimle oturan Beşir Esad, reformcu bir havaya bürünerek bir takım vaatlerde bulundu. Ülkenin aydın, entelektüel kesimleriyle yaptığı toplantılarda Olağanüstü Hal'i kaldıracağını, reformlar yapacağını duyurdu. Avrupa'da eğitim görmüş olmanın avantajıyla babasına göre daha aydın ve ileri

oyunu tezgahlıyorlar. **Başta ABD emperyalistleri olmak üzere AB emperyalistleri de Suriye'deki direniş hareketini kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için her türlü oyunu oynuyorlar.** Suriye'ye yönelik her gün bir açıklama yapıyorlar. ABD ve AB'li (Almanya, Fransa, İngiltere) emperyalistler Beşer Esad'ın yönetimi bırakmasını istediklerini duyurdular. Üstelik Beşer Esad'ın yönetimi bırakmasını istemekle kalmadılar; 1- Başar

KAPİTAİZMİN KÜRESELLEŞME POLİTİKALARININ ESERİ "KURAKLIK GELİNLERİ"

*Adsız yerlerden geldim/
Toprağım yok /Anavatanım yok/
Ateşler yakıyorum parmaklarımda/
Sana şarkılar söylüyorum kalbimle/
Yürek telim gönül yakıyor*

Dilek Aydemir

Son günlerde, Özellikle de İslam dünyası için önemli olan Ramazan ayının başlaması ile Türkiye TV' programlarının hangi kanalına bassanız karşınıza çocuğu için yardım isteyen, gözü yaşlı çaresiz Somalili bir anne veya o kocaman kocaman kara gözleriyle adeta sizden hesap sorar gibi bakan, kemikleri derisine yapışmış çocuklarla karşılaşsınız. Göğüsleri artık süt tutmamasına rağmen, çocuğunu teselli etmek için ağzına inatla göğsünü sokarken, hala analığını yapmaya çalışan kadını veya kocaman kara gözleriyle sizden hesap sorar gibi bakan kemikleri derisine yapışmış çocukları ekranda gördüğünüzde rahatsız olmanız, eğer insanlık duygularınızı hala yitirmemişseniz insanlığınızdan utanmanız mümkün değil... Görüntünün hemen ardından gelen Somali'deki açlığın, sefaletin dramatik haberi ve yardım etmeniz için yardım kuruluşlarının isimleri ve banka hesapları veya SMS yolu ile yardım göndermeniz için gerekli numaralar verilmekte. İslam dünyası için önem taşıyan Ramazan ayı da bu duruma malzeme edilerek insanların en hassas noktalarına etkiye bulunmaya çalışılmakta. Kızılay başta olmak üzere tüm yardım kurumları, başta başbakan Tayyip Erdoğan olmak üzere devletin önde gelen isimleri Somali'ye gidip bir an önce yardımları ulaştırmak, oradaki zavallı halkı görmek (sanki seyirlik bir durum varmış gibi), onlarla konuşmak için adeta birbirleri ile yarışmaya başladılar. Yardımlaşmada, paylaşmada Türkiye'nin üzerine olmadığını ispatlamaya çalışan bir yarış havası içinde halk, bu "mübarek ayda" yardıma çağrılmakta. Bu durumu gören her insanın duyulanmaması, etkilenmemesi mümkün değil. (Türkiye'deki açlıkla savaşıyor, yoksulların ne olacağına, onları kimin kurtaracağına hiç değinmiyoruz bile)... Tabii sonrası malum pamuk eller cebe... Ama sanmayın ki bu durum sadece Türkiye TV programlarında veya basınında böyle. Her ne kadar Türkiye haberlerinde olduğu kadar dramatik değilse de, her gün Avrupa TV haberlerinde, İnternet sitelerinin hemen hepsinde yardım çağrıları, bağış talepleri yer almaktadır.

Sormak, sorgulamak sıradan halkların işi değil ya... Madem orada küçücük çocuklar ölüyor, anneler çocuklarını bile emziremeyecek durumda, öyleyse yardım etmek insanlık borcu!

Hele de internet sayfalarında gezinmeye başlayan son durum, gerçekten insanın dilini lal eden, iliğini - kanını donduran türden. Şimdi artık gelinen son aşamada insanlar açlıktan ölmek için küçük kız çocuklarını satmaya başladılar. Bunların içinde 1 yaşındaki kız çocukları dahi var. Anneler, utançlarından gece götördükleri kızlarını, "drought brides" (Kuraklık Gelinleri) pazarında açık arttırma ile 150-200 Dolara satıyor. Hele de bu haberi duyduktan sonra ka-

pitalizmin küreselleşme politikalarının bir ülkeyi ne hale getirebildiğini gördüğünüzde, talep edilen bu yardımların gerçekten bu halkın dertlerine derman olup olamayacağını ciddi ciddi düşünmek zorunda kalırsınız. 21. yüzyılda, resmen köle pazarları kuruluyor ve köleler 1 yaş ve üstündeki küçük kız çocukları... Sonuçta o kız çocuklarının nelerle karşı karşıya kalabileceğini düşünmek bile insanın kanını dondurmaya yetiyor.

Somali'ye giden bir yardım kurumundan bir kadın gönüllü TV haberlerinde, "oradaki kadın ve çocukların durumunun gözlerinin önünden hiç gitmediğini, gece rüyalarına girdiğini" anlatıyor ve devam ediyor. "Ben kadınların ve çocukların durumunu görünce dayanamadım, ağlayarak arabaya kaçtım. Ben ağlarken arabanın camına vuruldu, baktım ki, Somalili bir kadın, yanında

küçük bir kız çocuğu ile bana işaretlerle bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Kapıyı açtım, kadını anlamaya çalıştım. Anladım ki benden yanındaki çocuğunu alıp götürmemi istiyor. Bir annenin, ölmemesi için çocuğunu tanımadığı insanlara verebilecek hale gelmesinin acısı ile bir kez daha kavruldu."

İyi ama Somali nasıl bir yer ki, o topraklar üzerinde yaşayan insanlar bu hale geliyor? Afrika zaten genelde sıcak ve kuraktır ama Somali'de neler oldu ki insanlar bu hale gelmiş? Yardım etmesine edelim ama halkların yapacağı bu yardımlar, açlığın pençesinde kıvranan 12 milyon insana ne kadar çözüm olabilecek? Hadi en iyi duygularla şimdilik kur-

tardık diyelim, ya sonra? Bu yardımların kalıcı çözüm olamayacağı bir gerçek. Öyleyse kalıcı çözüm nasıl üretilebilir ki; Somali halkının yaraları gerçekten sarılabilsin? Eğer sistemin istediği türden düşünme yetisini yitirmiş insanlar olmamışsak henüz, bunları sorgulamak ve oynanan oyunları açığa çıkartmak zorundayız... Somali halkına gerçek yardım, kapitalizmin oyunlarını bozmaktan geçmektedir çünkü...

Basında veya TV haberlerinde Somali'de yaşanan insanlık dramının nedenleri, kâh El Şebab İslami terör Örgütü'nün açlık çeken insanların ülkeden kaçmasını engellemesine veya bu örgütün "birçok Batılı yardım kuruluşunu bölgeyi terk etmeye zorlayarak, kuraklık kurbanlarını, büyük gereksinim duydukları gıdadan yoksun bırakmasına." bağlanmakta. Kimisi Hint

Okyanusu'ndan gelen sıcak hava dalgası nedeniyle yağış miktarının azalmasını başlıca etken olarak gösterirken, kimisi de 2008'de ABD'nin El Şebab'ı terörist ilan ettiğini bu nedenle de El Şebab Örgütü'nün hâkim olduğu alanlara yardımını yasaklamasına bağlamakta...

Peki gerçek olan hangisidir? Dünyanın en nadide sebze - meyvelerinin yetiştiği, toprak altı - üstü zenginliklerinin bu kadar iyi bilindiği Afrika kıtasının halkı neden sürekli açlık - yoksulluk yaşıyor? Oysa Afrika topraklarının madenlerle ünlü olduğu herkesçe bilinir. Dünyanın en nadide madenlerinden elmasın veya altının Afrika topraklarında bolca çıkartıldığını bilmeyen varmı? Ya taş kömür, petrol, uranyum, demir cevheri? Hangisini sayalım ki? Bu madenlerin %80'ni de ihraç edilmektedir. Aynı zamanda, Somali sahilleri zengin balık yatağıdır. Özellikle de Somali kıyılarının ton balığı çok meşhurdur. Pekiyi bu kadar zenginlikleri olan Afrika topraklarının halkı, neden bu kadar yoksulluk yaşıyor, açlıktan her gün yüzlerce insan ölüyor? Afrika toprakları üzerinde özellikle de Somali de oynan oyunlar nedir? Buranın halkının gösterildiği fotoğraflarda neden hep kadınlar ve çocuklar var? Erkekler neden fotoğraf karelerinde yer almıyor? Birlikte Somali'nin tarihini biraz araştıralım.

Süveyş Kanalı'nın 1869'da açılması ile birlikte, Hindistan ve Doğu Asya arasında ana ticaret yolunu Kızıl Deniz'in oluşturması, Afrika boynuzundaki Somali kıyılarının stratejik önemini arttırdı. 1884'da İngiltere, kuzey Somali'yi, 1885'te ise İtalya Eritre kıyılarını himayesi altına aldı. Avrupa'nın Afrika'ya olan ilgisi artmıştı ve Afrika giderek sömürgeleştirilmekteydi. Bu durumun karşısında, özellikle de Somali'de sömürge oldukları süreçte, tarikat liderleri önderliğinde de olsa irili ufaklı birçok halk ayaklanmaları yaşanmıştır.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki dünya düzeni, sömürgelelerin tasfiyesini gerektiriyordu. 21 Kasım 1949'da BM Genel Kurul'unda alınan karar sonucunda, İtalyan Somalisi 10 yıllığına uluslararası bir yönetime devredilmiş ve bu sürenin sonunda ise bağımsızlık öngörülmüştür. İngiliz Somalisi ise, 26 Haziran 1960'da bağımsızlığını kazanmış, 1 Temmuz'da ise İtalyan Somalisi'nin de birleşmesi ile Somali Cumhuriyeti kurulmuştur.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı

sonrasında, Afrika'da eski sömürge devletlerin bağımsızlıklarını kazanmalarıyla, Somali de dâhil Afrika ülkelerinin sınırları 1960'da tekrar çizildi. Emperyalistler Somali'nin sınırlarını çizerken Somali halkını parçalamış, bir kısmı Etiyopya ve Kenya sınırları içinde kalmıştı. Tarih boyunca özellikle farklı dinsel yapıya sahip olmaları nedeniyle Etiyopya ile Somali arasındaki bitmek bilmeyen savaşların yarattığı gerginlik, Etiyopya'nın güney doğu eyaleti Ogaden'deki Somalilerin, Somali devletine bağlanmak için silahlı mücadele başlatması, Somali'nin de bu harekete yardım etmesiyle giderek büyüdü.

1969'da askeri bir darbe ile yönetimi ele geçiren Said Barre, ilk başlarda Sovyetler Birliği ve Çin Cumhuriyeti'ne yakın dursa da, Ogedan Savaşında Sovyetlerin Etiyopya'yı desteklemesi ile Batı Blok'una yakınlaşmaya başladı. 1978 de, Etiyopya ile Somali arasında gerçekleşen savaş, uluslararası ortama taşınmış ve ABD ile SSCB'nin Afrika Boynuzundaki düellosuna dönüşmüştü. 1978'e kadar Somali savaşta başarılıydı. Ancak bu tarihten sonra, batılı devletlerin yardımlarının karşılığında taleplerine bağlı kalarak savaştan çekilmek zorunda kaldı.

Somali, 1978'de savaş sona erdiğinde emperyalistlere daha bağımlı hale gelmişti.. Savaş harcamaları ve Ogaden'dan gelen yaklaşık bir milyon mülteci ekonomideki sorunları derinleştirdi. Diğer taraftan, batılı emperyalistler yaptıkları yardımların karşılığında bir takım taleplerde bulunmakta idiler. Somali'den sanayi ülkesi olabilmek için tarım alanından devlet yardımını keserek yatırımlarını sanayi alanına yönlendirmesi istenmekteydi.. Böylece, 1980'lerin ortalarında Somali'nin tarım sektörüne yaptığı harcamalar 1970'lere göre, %85 azalmıştı. 70'lerin sonlarına kadar kendi kendine yeten bir tarımı olan Somali, tarım ürünlerini dış ülkelere almak zorunda bırakılmıştı. Ancak IMF'nin ard arda gerçekleştirdiği devalüasyonlar sonucu, parasının değeri sürekli düştüğünden artık tarım gıdalarını alamaz hale gelmişti.. Özellikle Amerika başta olmak üzere kendi tarım sektörünü sübvans eden batılı devletler, iç piyasalarından aldıkları tahıl ürünlerini "yardım" olarak Somali pazarına sürdürdüklerinde aslında bu ülkenin tarım sektörünü öldürmekteydiler. IMF politikaları kendisini tarımın dışındaki alanlarda da gösteriyordu.

Dünya Bankası verilerine göre devletin sağlık harcamaları 1989'da 1975'e göre %78 azaldı. Somali devleti 1982'de her bir ilkokul öğrencisi başına yılda 82 dolar harcarken bu miktar 1989'da sadece 4 dolara düştü. Ülke nüfusunda olağan artışın devam etmesine rağmen 1981-1989 döneminde okula kayıt olan öğrenci sayısı %41 azaldı ve mevcut ilkokulların dörtte biri kapandı. Tüm bu politikaların sonucunda Somali giderek daha fazla borçlanmaya başladı.

Bu sonuç kendisini hayvancılıkta da göstermekteydi. Ülkenin 1980'li yıllarda Gayrı Safi Millî Hâsılası'nın %47'sini ve ihracatının %60'ını hayvancılık oluş-

turmaktaydı. Hayvanların sağlığını korumak için gerekli olan ilaçları ve besinleri yurtdışından ithal ettiklerinden artık bu gideri sağlayamaz hale gelmişlerdi. Halkın yaşamını zora sokan bu kararlar ve sosyal gelişmeler yer yer ayaklanmaların ve iç çatışmaların başlamasını beraberinde getirdi. Said Barre ayaklanmaları ve çatışmaları önlemek için hiçbir şiddet yönteminden geri durmamakta idi. Ülkede ordu ile yerel aşiret grupları arasında yaşanan çatışmalara ve Somali askerlerinin muhalif halka yaptıkları bilinmesine rağmen, batılı ülkelere Somali'ye silah yardımı hiç aksamadı. Said Barre batılı ülkelerin farklı alanlarda kullanılması için gönderdiği yardım paralarını da silahlı gücünü artırmak için kullandı. Yani batılı devletler yaptıkları "yardım" ile bir diktatörü ve diktatörlüğü desteklerken bir halkın mahvoluşuna yardım ettiler.

Ekonomik ve sosyal krizler Barre'nin rejimine karşı muhalefeti artırırken, Barre de tutuklama, işkence ve idam yolları ile muhalifleri bastırmaya çalıştı. Ancak baskı, muhalifleri yıldırma yerine giderek güçlenmelerine neden olmaktadır. Somali içersinde baş gösteren çeşitli

silahlı örgütlerin mücadeleleri devleti oldukça zayıflattı, ekonomik kriz giderek yükseldi.

Said Barre'ye yönelik bu ayaklanmalar sonucu, Ocak 1991'de Barre ülkeyi terk etti ve hükümet feshedildi. 1992'de iç savaş başladı ve kısa sürede tüm ülkeye yayıldı. Bu acımasız savaş tüm devlet sisteminin çökmesine, her türlü temel kaynağa ulaşımın kesilmesine, 300 bin kişinin ölümüne neden oldu.

BM 1992'de, Somali halkına yiyecek ve insani yardım sağlamak, savaşan tarafları silahsız/zararsız hale getirmek ve Batı modeline dayanan merkezi bir hükümet kurmak için kendi otoritesi altında uluslararası güçlerin birleşmesine karar verdi. Ancak, Birleşik Görev Gücü'nün (UNITAF) gerçekleştirdiği bu müdahale geleneksel güçlerin gösterdiği yoğun direniş nedeniyle başarılı olmadı.. "Umut Operasyonu" BM'nin ciddi kayıplar vermesi ile son buldu. Daha çok ABD askerlerinden oluşan operas-

yonun bu şekilde sonuçlanması ABD'yi büyük bozguna uğratmıştı.

Sözde, "ekonomik ve sosyal kaosu önlemek için" Somali'ye gitmiş olan İMF ve DB, 1992'de hükümet devrilip, ülke iç savaşa sürüklendiğinde, bu çatışmaların göbeğinde güçlenen radikal İslamcı Eş-Şebab Örgütü'nü beslediler.

BM eski Genel Sekreteri Boutros Ghali'nin, 1993'te, Somali'deki iç savaşı durdurmak üzere oluşturulan uluslararası gücün başarısız olması üzerine söyledikleri, aslında bu ülkede yaşananlardan kimlerin sorumlu olduğunu göstermektedir. Boutros Ghali 18 sene önce şöyle demişti: "Somali'de gıdadan çok silah var. Bu silahlar Somalililer tarafından üretilmedi. Onlara dış güçler tarafından dış güçlerin çıkarlarına hizmet etmeleri için verildi. Bu silahları tedarik edenler bugün işlenen suçların da ortaklarıdır."

Yine bu süreçte, Güney Somali'deki en verimli tarım toprakları bürokratlara, ordu mensuplarına ve hükümetle bağlı olan tüccarlara peşkeş çekildi. Önce veterinerlik, sonra bütün sağlık hizmetleri özelleştirildi.

ölmek için 1 yaşındaki kız çocuklarını sattığı, çocuklarını doyurabilmek için annelerin vücutlarını pazarladıkları bir ülke haline getirildi Somali.. Somali için şimdi yine başta ABD ve BM olmak üzere dünyanın her yerinde yardım kampanyaları örgütleniyorlar. İnsana "pes doğrusu, bu kadar iki yüzlülük olamaz!" dedirtecek şekilde, en insani duygular ile oynanarak insanların yardım etmesi isteniyor. Hatta ekranlardan eksilmeyen o görüntülerle insanlar yardıma zorlanıyorlar. (Bu yardımların gerçek sahiplerine ulaşıp ulaşmadığı da başka bir tartışma konusu.) Öte yandan diktatör Muhammed Said Barre'nin devrilmesinden bu yana merkezi bir hükümeti olmayan ülkede, kadınların pek çoğu eşlerini ya 20 yıldır bitmeyen iç savaşta veya da başka alternatifleri kalmadığı için korsanlık yaptığı açık denizlerde kaybetmiştir. Bu kadınlar, hâlihazırda ailelerinin geçimini üstlenmişler ve açlığa karşı olağan üstü bir mücadele vermektedirler.

Kıtlıkla boğuşan yüz binlerce Somalili çocuğun gözleri, bilimin, teknolojinin, ulaşımın, iletişimin ve tüm bunlarla birlikte üretimin akıl almaz derecede ilerlediği bir dünyada, kuraklığın kıtlığa yol açabilmesinin şaşkınlığını yansıtıyor. O gözler, milyarlarca ton yiyecek satılmadığı için çöpe atılırken kendilerinin aç kalmasına anlam veremiyor. O gözler, militarizme 1,6 trilyon dolar harcayanların, parlamaya devam etsin diye kendilerine verecekleri birkaç milyon doları bulamamalarına şaşıyor. Ve o gözler, böylesine vicdansız, böylesine insanlık dışı bir sistemin yaşamasına nasıl izin verilir diye soruyor!

Bu nedenledir ki Somali'deki halka, hele de bir umut çocuğunun kurtuluşu için çare aramaktan bıkmayan analara, kemikleri derilerine yapışmış kocaman kömür karası gözleriyle sizi sorgulayan o çocuklara gerçek anlamda yardım edebilmek, kapitalizmin oyunlarını açığa çıkartıp hesap sorarak olacaktır.

Somali'nin içinde bulunduğu bu durum, kadınları daha fazla tacize, tecavüze açık hale getirmektedir. Yaşanan yoksulluk, kadınların doğum esnasında en fazla öldüğü ülke haline getirmiştir Somali'yi. İslamiyet'in kadınlara dayattığı feodal değer yargıları, sünnet, recm, başlık parası, kan davası, berdel Somalili kadınları bu ortamda daha fazla pençesine almaktadır.

Somali'deki ve tüm dünyadaki kadınların ve çocukların kurtuluşunu sağlamak, başka Somalilerin olmasını engelleyebilmek için, kadınlar olarak, kapitalizme karşı örgütlenerek mücadeledeki gücümüzü büyütme ve sınıf bilinçli mücadeleyi dalga dalga yaymak zorunluluğumuzdur. Unutmayalım ki, kapitalizmin küreselleşme politikalarının sonucu olan "KURAKLIK GELİNLERİ" ancak kadınların sınıf bilinçli mücadelesi ile engellenebilecektir. Somali'deki kadınlara, çocuklara, açlıkla savaşan 12 milyon insana gerçek anlamda yardım, kadınların enternasyonal mücadelesini yükselterek kapitalizmin oyunlarını bozmaktan geçecektir.

Kaynakça: Somali ve Afrika Raporları 2008

Kapitalizmin küreselleşme politikaları ve İMF- DB'nin da çabaları ile kaynaklarını tüketip toprak ve kıyıları çöplüğe çevirdikleri, küresel silah tacirlerinin cirit attığı, 12 milyon insanın açlıktan

ATİK 22.Gençlik ve Tatil Kampı Coşkulu Bir Şekilde Sonlandırıldı!

Gelenekselleşmiş, ATİK tatil kampımız, bu yıl İspanya'nın Blanes sahillerinde 21 gün örgütlenerek, bir yaz tatil dönemini daha sonlandırdı. Öncelikle; ilk 10 günü hava koşullarının elverişsizliği ve kampa katılan kitlenin güneş ve denizden yeterince yararlanmaması ve kamp yerinin alt yapı sorunlarının yetersiz olması nedeniyle, tatil kampımızın olumsuz bölümünü oluşturan etkenlerdi. ATİK tatil kampına, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde toplam 174 kişi katılım sağlandı. Kamp komitemizin, kampa ilişkin çıkardığı programın hava koşulların muhalefetine rağmen genel olarak uygulandı.

Öncelikle, çeşitli konular üzerine belirlenen seminerler başarılı bir şekilde gerçekleştirildi. Yapılan seminerlere kamp sakinlerinin yoğun ilgi duyması ve tartışmalara katılmaları konu başlıkları açısından isabetliydi. Kampın birinci haftasında, Dünyada durum ve görevlerimiz konulu seminer ve ikinci haftasında, Türkiye'de siyasal durum, ulusal sorun ve Demokratik özerklik üzerine, üçüncü hafta ise, kadın sorunu (mobing) üzerine yapıldı. Genel olarak kitlenin, soru sorma ve düşünce belirtmesi seminerlerin verimliliğini ve canlı geçmesini beraberinde getirdi.

Diğer bir noktaysa kamplarımıza her dönem olduğu gibi, bu yılda katılım bakımından YDG'li gençlerimizin yoğunlukta olmasıydı. Gençlik eğitim çalışması, disiplinli bir şekilde, her gün kahvaltıdan sonra, düzenli olarak yapılması, gençliğimiz açısından olumlu bir durumdu. Diğer yandan ise gençlerin kendi aralarında kolektif bir uyumu yakalamaları, ortak hareket etmeleri ve kamp kolektifine karşı sorumluluk bilinci içerisinde yaklaşım sergilemeleri, gençlerimiz açısından ileriye dönük başarılı bir durumdu.

Kampa katılan Kadın kitlesine yönelik yapılan siyasal çalışmalar ise, Yeni Kadın MYK'sından temsilcilerin kampa katılmaması, ilk hafta kadınlar açısından boş geçmesi olumsuz bir durumu beraberinde getirdi. Ancak, kamp komitemizin müdahalesiyle bir toparlama ve günlük eğitim çalışmaların yapılması noktasında yapılan yeni görevlendirmelerle, birlikte bir yönelim doğrultusunda, çeşitli konular üzerinde eğitim çalışmaları yapılarak, bu yaşanan boşluk giderilmeye çalışıldı.

Tüm bu çalışmaların dışında, kampımızda açılış, kapanış toplantı ve şölenleri olmak üzere üç kültürel etkinlik yapıldı. Bu etkinliklerin kültürel bölümleri kampa katılan kitlemizin yetenekleri doğrultusunda, şiir, müzik, folklor ve çeşitli oyunlarla coşkulu geçmesine olumlu katkılar sunuldu. Tasarlanan doğa ve tarihi alanlara geziler kitlesel şekilde düzenlendi ve çocuklara da özel gezi programları uygulanarak, bu çalışma alanında da belirlenen hedefe

ulaşılmaya çalışıldı.

Ayrıca, kampımızın olduğu alana 70 km mesafede bulunan ADHK'lı dostlarımızın da orada kamp yapması nedeniyle, kitlesel bir şekilde karşılıklı ziyaretler yapılarak, ortak sportif etkinlikler örgütlendi. Temsilciler tarafında yapılan konuşmalarda bu ziyaretlerin coşkusu ve memnuniyeti dile getirilerek, dostluk ilişkilerin derinleşmesine ve pekişmesine vurgular yapıldı.

Genel olarak, kamp çalışmalarımızın içerisinde hava koşulları, kamp alt yapısında eksik ve olumsuzlukların olmasına rağmen, siyasal ve sosyal açıdan kampımızın, başarılı geçmesi ve katılan kitlelerin üzerinde olumlu sonuçlar bırakması nedeniyle, kamplarımızın gerekliliği üzerine bazı vurgular yapmak yerinde olacaktır. Ayrıca, bu yıl kampa katılan kitlenin önemli bir

rilmesi, farklı çevre ve ülelerde katılan kitlelerin sosyal ilişkilerinin, kalıcı ilişkilere dönüşmesi bakımından önemli bir yerde durmaktadır. Bu bakımdan, kitlesel yapılan değerlendirmelerde düşünce belirten tüm katılımcıların etkilendiği, kendini bulabildiği olumlu ve geliştirici bir ortamın olduğu altı çizilerek belirtilmiştir. Tatil kamplarımızda hem gençliğe yönelik, hem kadın ve diğer katılımcı kitleye yönelik yapılan siyasal çalışma ve etkinliklerde ATİK tatil kampları anlayışındaki nedenlerin ifadesidir.

Tüm bu değerlendirmeler ışığında, ATİK tatil kamplarımızı ele aldığımızda, önümüzdeki dönemler içerisinde de bir ihtiyaç olduğu ve bu ihtiyacın ürünü olarak, kamplarımızın devamının sağlanması noktasında, merkezi görevlerimizin bir parçası olarak ele al-

bölümü, ATİK bünyesinde pratik olarak faal olmayan kesimden oluşması ve bu kesimin kampımıza yönelik objektif değerlendirmeleri ve etkilenmeleri bakımından, kamplarımızın önemi üzerine, biraz durmak gerektiğini belirtmek istiyoruz.

ATİK tatil kamplarımızın önemi üzerine;

ATİK tatil kampları geçmişten günümüze kadar, birden çok ülkede yapıldı. Mevcut tatil kamplarımızda, hava koşulları, yer seçimi ve alt yapı sorunlarında bazı aksaklıkların olmasıyla beraber, esas olarak başarılı, bir gelenek yaratılmıştır. Bu başarı ATİK tatil anlayışıyla direk ilintili bir durumdan kaynaklanmaktadır. Tatil kamplarımız sadece deniz ve güneş ihtiyacını gidermenin ötesinde, bireyci yaşam tarzı yerine kolektif yaşam tarzı, bencil hareket yerine ortak hareket etme ruhunun yakalanması noktasında önemli bir mevzi haline gelmiştir. Ortak üretim ve ortak tüketim anlayışı üzerinde şekillenen kamplarımız, katılan kitlenin hem sosyal, hem de siyasal ilişkilerin gelişt-

mak durumundayız. Bu görev ve icraatın yerine getirilmesi, ATİK kitesinin tatil kamplarımızı sahiplenmesi, içselleştirmesi ve katılmasıyla başarı çitasının yükseleceği gerçektir. Bu anlamda tatil kamplarımızın önemi de artacaktır. Bu durumdan hareketle, önemli oranda ATİK bünyesinde bulunan, taraftar kitlemizin bireysel izinleri tercih etmesi, genel olarak ATİK tatil anlayışıyla çelişik bir durumu beraberinde getirmektedir. Burada ortaya çıkan henüz bireyci ve bencil alışkanlıklarımızdan kurtulamadığımızın ifadesini yansıtmaktadır.

"İnsanlar nasıl yaşıyorlarsa, öyle düşünürler" esprisinden yola çıkacak olursak, mevcut toplum düzenini dizayn eden sistemin ana özellikleri ve bu özelliklerle beslenen insanlar topluluğu, şekillenmiş, düşünüş ve yaşam tarzına damgasını vuran öğeler, genel olarak sistemin sunduğu olanaklardan uzak olmadığı gibi, sistemin bireyci yanıyla iç içe ve barışık durumdadırlar. Bu anlayışı üç kategori üzerinde ele alırsak, birincisi; ülkede çeşitli etkin-

liklere katılmak için, yıllık izinlerini bu etkinliklere katkı sağlamak amacıyla kullanan ATİK taraftar kitlemizin, burada doğru bir tercih yapıldığı gerçektir. Bu duruma söylenecek bir şeyi olmadığı gibi, bu amaçlar doğrultusunda yıllık izinlerin kullanılması içinde ATİK olarak, perspektifte sunulmaktadır. Bu durum tamamen başka bir şeydir. İkinci durum ise, ülkeye giden bazı taraftar kitlemizin, mevcut etkinlik alanlarına yakın olmalarına rağmen, bu etkinliklere katılmamaları bu etkinlikleri ziyaret etmemeleri ve dayanışmada bulunmama anlayışı da kendi içinde olumsuz bir durumu barındıran başka bir şeydir. Bu yaklaşım tarzı, pratik ve teorimizle örtüşmeyen bir duruştur. Üçüncü bir noktaysa; hem ülke etkinlikleri, hem de ATİK tatil kampları tercih dışı bırakılarak, otel yıldızları peşinde koşularak yapılan bireysel tatil tercihleri de ikinci durumu da içinde barındıran olumsuz anlayışın kendisidir. İşte söylemek istediğimiz bu durumdur. Nasıl yaşadığımız ve nasıl düşündüğümüzün pratikteki ifadesini açığa çıkarmaktır.

ATİK tatil kamp anlayışının bir ürünü olarak, üç haftalık kısa bir zaman da olsa, yapılacak olan izin ve dinlenmenin yanında, değişim ve dönüşümü esas alan, bireyci ve bencil yanımızı kırmamızın esas yolu toplu bir şekilde ortak yaşamı örgütlemekten geçtiğini görmek gerekiyor. Bu nedenle önümüzdeki dönem içerisinde yapılacak olan kamplara, ATİK olarak daha yoğun bir şekilde üzerinde durarak, hem sistemden bize miras kalan alışkanlıklarımıza karşı, hem de kolektif yaşama entegre olma noktasında ATİK olarak önemseyerek derinleştireceğiz. Kamplarımızın sürekliliği bakımından önümüze koyduğumuz perspektif doğrultusunda, önümüzdeki yıl yapılacak olan ATİK tatil kampının hazırlıkları şimdiden ele alınmış durumdadır. Bu yılki kampımızın, hem hava koşulları, hem de alt yapı sorunları nedeniyle, bu alanda yeniden tatil kampının örgütlenmemesi noktasında, hem kampımıza katılan kitlenin hem de kamp komitesinin düşüncesi olarak, önümüzdeki yıl Portekiz de kamp yapma noktasında bir konsensüse varıldı. Portekiz'de yapılan araştırmalar neticesinde, şu anda ahşap evler şeklinde 200 kişilik bir yer üzerine geçici bir anlaşma sağlandı. Elbette Portekiz'in biraz uzak olması bir dezavantajı beraberinde getirirken diğer yandan yeni bir ülkeyi görmek ve tatil kampının alt yapı sorunlarının daha iyi olması bakımından daha avantajlar sağlayacağı açıktır. Bu nedenle ATİK konseyi alacağı karar çerçevesinde tüm alanları bilgilendirilecek. Diğer bir avantajlı yönü ise, tarih belirlendikten hemen sonra uçak bilet rezervasyonları yapılırsa yol masrafı ekonomik olarak daha uygun olacaktır.

Almanya'da Kürt Kimliğinin Tanınmasına İlişkin Ortak Kampanya

Almanya'da göçmenlerin demokratik hakları için mücadele eden göçmen kurumlar ortak bir kampanyaya daha imza atıyor.ar. "Kürt Kimliği Tanınsın" adı altında, 50 yıldır Almanya'da yaşayan Kürt göçmenlerin geldikleri ülke vatandaşları olmalarından kaynaklı, o ülkenin ulusunda görülmelerine karşı, kendi kimliklerinin tanınması ve Almanya'da yaşayan ayrı göçmen grubu olarak kabul edilmesi bu kampanyada hedeflenmektedir.

Almanya'da federal Parlamenteoda gerçekleştirilen "Kürt Konferansında" alınan kara doğrultusunda, Yek-Kom'un çağrısıyla bir araya gelen, başta ATİF, AGİF, YEK-KOM, TÜDAY olmak üzere, yaklaşık 25 kurum kampanya üzerinden ortaklaşan talepler doğrultusunda 1 Ağustos'ta Berlin, Hamburg ve Köln'de yapılan mitinglerle kampanya startı verildi.

Kampanyanın Talepleri

- 1- Kürt göçmenler ayrı bir göçmen grubu olarak tanınmalı ve diğer göçmen gruplarıyla eşit görülmelidir;
- 2- Gerek Kürtlerin Alman toplumuna entegrasyonunu teşvik etmek ve gerekse de Türkiye'de Kürt sorununun çözümünü desteklemek için, PKK yasağı ve bu bağlamda süren Kürt örgütlerine yönelik yasaklar kaldırılmalı ve baskılara son verilmelidir;
- 3- Kürt göçmenlere, mültecilerine ve özelden kadınlara yönelik Kürt dilinde danışmanlık ve destek hizmetleri verilmeli ve Kürtçe bilgilendirme materyali çıkarılmalıdır;
- 4- Kürtçe anadil dersleri tüm Eyaletlerde yaygınlaştırılmalıdır
- 5- Kürtlerin geldikleri ülkelerin resmi makamları onaylamasa bile, Kürt isimlerin verilmesi kabul edilmelidir;
- 6- Kamuya ait radyo vb yayınların yabancı dilde yayınlarında Kürtler eşit muamele görmelidir;
- 7- Newroz günü UNESCO (BM) 23. Şubat 2010 tarihli kararı doğrultusunda tatil günü olarak kabul edilmelidir;
- 8- Entegrasyon için Federal Danışma Konseyi'ne Kürt temsilciler de alınmalıdır;
- 9- Öz yardım teşvik edilmeli, siyasal ve kültürel bilgiler Kürtçe ana dilde yayınlanmalıdır;
- 10- Siyasal olarak aktif olan Kürtlerin sınır dışı edilmesine ve ilticası kabul edilmiş olan Kürtlerin dosyalarının yeniden açılmasına son verilmelidir;
- 11- Federal hükümet, Kürt sorununun barışçıl ve demokratik çözümü için daha fazla çaba göstermelidir;
- 12- Kürtler farklı dinsel inançlara sahiptir. Hıristiyanlık

Kampanya Nasıl Yürütülecek

Kampanya 1 Ağustos'ta Berlin, Hamburg ve Köln'de mitinglerle startı verildi. Ayrıca bu mitinglerle beraber aynı gün, Almanya'da yaşayan Kürt mülteciler ve Alman vatandaşı olmuş Kürtlerin nüfus idaresindeki belgelerinde Kürt olarak yazılması için dilekçe verilmesinin de startı verildi. Mevcut konumda olan tüm Kürtler bu dilekçe ile nüfus idaresine baş vururlarsa, kendi belgelerinde Kürt olarak geçmesi bu kampanyanın önemli hedeflerindedir. Çünkü Kürtler geldikleri ülkenin vatandaşı olduklarından dolayı, yapılan istatistiklerde o ülke üzerinden sayılmaktadırlar.

Bu dilekçelerle birlikte, Almanya'da

ne kadar Kürt'ün yaşadığının istatistiği bilgiside ortaya çıkacaktır. Şimdiye kadarki istatistiği bilgilere göre Almanya'da 800.000 Kürt'ün yaşadığı bilgeleri verilmektedir. Fakat bu bilgilerin resmi bir temeli yok. Bundan dolayıdır ki Almanya'da yaşayan Kürtlerin sayısının netleşmesi için bu dilekçeler mutlaka önemlidir.

Kampanyanın ikinci ayağı; geniş kitlelerin katıldığı halk toplantıdır. Almanya'nın bir çok kentinde gerçekleştirilen bu toplantılarda, kampanyanın önemi, hukuksal ve sosyal boyutu anlatılmakta, kitlenin kampanyayı sahiplenmesi için ikna edilmeye çalışıldı/çalışılmaktadır. Küçük bir ayrıntıya yer vermek gerekiyor. Daha önce yürütülen "ben PKK'liyim" kampanyasında dolayı bir çok Kürt'e hukuksal davalar açılmıştı. Fakat bu kampanyada böylesi bir durum söz konusu değildir. Kitle toplantılarına katılan Avukatlar bu konu üzerine oldukça geniş bilgilendirmeler yaptılar.

Kampanyanın üçüncü ayağı; 1 Eylül'de federal parlamento basın kulübünde yapılacak basın toplantısı ve imza kampanyasının başlangıç mitingidir. Buna göre 1 Eylül'de Berlin'de yapılacak basın toplantısından sonra, "Tat Ort Kurdistan" ile birlikte "Kürt kimliği tanınsın, Türkiye'ye silah satışı durdurulsun" adı altında bir miting örgütlenecektir. Ay-

rica Almanya'nın bir çok kentinde aynı gün mitingler yapılacak, enformasyon masaları açılacaktır. Enformasyon masalarında geniş bir şekilde imza toplanacaktır.

Kampanyanın dördüncü ayağı; 1-15 Eylül tarihleri arasında federal parlamento şikayet bölümüne verilmek üzere, taleplerin içinde yer aldığı imza kartlarının imzalatılmasıdır. Federal yasalara göre parlamentonu bu şikayetleri incelemeye koyması için 15 gün içinde en az 50 bin imzanın toplanması gerekiyor. Bunun için 1 Eylül'de başlatılacak bu imzaların en geç 13 Eylül'de bitirilmesi gerekiyor. Ve hedef 50 bin imzayı

çimlerde, demokratik, ilerici kesimlerle ortaklaşarak, oylarını iki katına çıkartması faşizan zihniyetin işine gelmemektedir. Buna parlamentoya gitmeyerek, Amed'de toplantılarını yapması da eklenince Kürtlerin katli vacip oldu tamamıyla.

Türkiye'nin dört bir tarafından Kürtlere, demokrat ve ilerçilere saldırılmaktadır. Bu saldırılar sadece Türkiye içinde değil, Avrupa'da da sürdürülmektedir. Roj Tv'nin kapatılması için açılan mahkeme, Fransa'daki tutuklanmalar, Almanya'da yurtsever ve devrimci hareketlerin yasaklanması ve faaliyetçilerinin yargılanması için açılan mahkemeler bunların bazı örnekleridir.

Bahsi geçin bu vb. saldırılara yanıt olmak, karşı duruş cephesini oluşturmak ve demokratik, yurtsever kitle örgütlerinin ortak eylem birliğini oluşturmak açısından bu kampanya oldukça önemlidir. Kampanyanın ATİK kitlesi açısından ki diğer bir önemi; iki yıl boyunca üzerinde yoğun tartışma yürüttüğümüz ve Nisan ayında gerçekleştirilen ATİK 21. Kongresinde sonuçlandırılan ATİK programıyla keşşesidir. ATİK'in programında Kürtlerin Avrupa'da ayrı bir göçmen grubu olarak tanınması için mücadele yürütceğinin özel bir vurgusu var ve ATİK'in önüne bunun pratikte hayat bulması için görev koymaktadır.

Kampanyada ki taleplerde bizim hem fikir olmadığımız yanlarda var. Özellikle entegrasyon (uyum) meselesi ve Alman devletinin Kürt sorununun çözümü için Türk devletinin üzerinde baskı yapması talepler bizim görüşlerimizle bütünleşmeyen yanlardır. Yukarıda bahsettiğimiz yanlardan dolayı bugünkü görev ortaklaştığımız noktaları öne çıkarmak, bu noktalarda pratikte yüklenmek, yanlış gördüğümüz yönleri de yerinde, zamanında ve uygun bir şekilde eleştirmektedir. Tabi ki eleştirilerimiz ortaklaştığımız esas talepleri gölgelememelidir, buna dikkat etmek gerekiyor.

Bu kampanya Almanya federasyonumuzun uzun zamandır göçmenlerin akademik, demokratik ve eşitlik taleplerinin çalışmasını yürüttüğü noktayla da bütünlüklü ele alınmalıdır. Türkiye'de işçi göçünün 50. yılında; Kürt göçmenlerin, en doğal, ve demokratik hakkı olan, kimliklerinin tanınması için ortaklaşan bu kampanyayı başarılı bir şekilde sonuçlandırmak için kitlesel olarak harekete geçilmelidir. Demokratik haklar mücadelesinde elde edilecek her başarı, faaliyetimizi daha ileriye taşıma açısından oldukça önemlidir. Kürt göçmenlerin demokratik Haklarının elde edilmesi için haydi görev başına!

aşmak olmalıdır.

Kampanyanın beşinci ayağı; toplanan bu imzaların federal parlamentodaki işleme verilen cevaba göre Aralık ayında yeniden durum değerlendirmesi yapılarak, kampanyanın gelecek süreçte nasıl devam edileceği tartışılacaktır.

Gene bu süreçte; eyalet parlamentolarına verilmek üzere bir imza kampanyası paralelde yürütülecektir. Toplanacak bu imzalarla eyaletlerdeki talepler için, eyalet parlamentolarına verilecektir.

Kampanyanın Önemi

Yazımızın şimdiye kadarki bölümünde kampanyanın nasıl yürütüleceğinin üzerinde durduk. Şimdi ise kampanyanın önemine değinmekte fayda görüyoruz. Çünkü kampanyanın önemi kavrandığı ölçüde pratik çalışması yürütülür.

Kürtler, yaşadıkları topraklarının 4 ülke tarafından bölüşümünden bugüne ulusal hakları için mücadele etmektedirler. Bu mücadele sürekli katliamlarla bastırılmıştır. Özellikle Türkiye'de faşist TC'nin Kürt ulusuna yönelik katliamlarını daha yakinen bilinmekte ve yaşanmaktadır. Türkiye'de AKP yüzde 50 oyla yeniden iktidara gelmesiyle birlikte ırkçı, faşist ve katliamcı yüzünü yeniden göstermiştir. Özellikle BDP'nin se-

Rıza Ayık Mücadelemizde Yaşıyor!

27.02.2011 tarihinde yakalandığı kanser hastalığı sonucu Almanya'nın Stuttgart kentinde yitirdiğimiz Rıza Ayık dayı için akrabası olan Mustafa Çalışkan (ATİF kurucularından ve eski ATİF sekreteri) ile yaptığımız röportajı okuyucularımıza sunuyoruz.

Bize kendinizi tanıttırmsınız?

Ben Mustafa Çalışkan. Kısaca Musto'da derler.

Bize biraz Rıza dayıyı anlatır mısınız? Onun hakkında bildikleriniz, onu nasıl tanıdınız vb?

Rıza dayıyı ben gençlik yıllarımdan itibaren tanırım. 1975-1976 yıllarında Stuttgart işçi derneğine geldiğim anlardan itibaren tanırım. O dönemde Rıza dayıda derneğin üyesiydi. Daha çokta, Osman dayı ile çok ahabtı Rıza amca. Çünkü aynı zamanda Osman dayı yani Kemal Yıldırım ile Rıza Ayık akrabaydılar. Tabi aynı kökenden gelmelerinin ve birbirlerini önceden çok iyi tanımalarının getirdiği yakınlık vesilesi ile aralarında derin bir sevgi ve güven vardı. Onun dışında dernekte düzenlenen etkinliklere, yürüyüşlere, mitinglere, toplantılara, gösterilere katılırdı. Ve kendisi çok yardım severdi. Kişi olarak bana da faydası oldu. Rıza amca iyi bir insandı. Kısacası, insan olmanın erdemlerini taşıyanı birisiydi..

Tabi siz o dönem çok gençti- niz ve bu sıcak ortamdan pozitif olarak etkilendiniz değil mi?

Tabi ben o dönem 1975 - 1976 18-19 yaşlarında bir gençtim. Bizim genç olmamıza rağmen, ne Rıza dayıda nede kayınpederim Kemal (Osman) dayıda ve özellikle kayınpederim de kibirlilik filan yoktu. Mütevazı alçak gönüllü bir insanlardı. Ayrıca emekçi bir insandı. Almanya'ya geldiğinden (1972) beri değişik yerlerde çalışmış Rıza dayı.

Bize biraz Rıza dayının çalış- ma koşullarından bahsedebilir- misiniz?

Rıza amcanın çalışma yaşamının önemli ve büyük bir kesintinin Feuerbach'ta bulunan Firma Bosch'ta 28 yıl çalışma teşkil etmiştir. Firma Bosch'ta da döküm bölümünde çalıştı. O döküm bölümünü bende biliyorum. O bölüm işçiler arasında Viyetnam diye de anılır. Yani bugün Viyetnam deseniz hemen Bosch'ta çalışan bilir. Yer altına girmiyorsunuz, ama döküm hanede çalışan biri yer altında maden ocağında çalışan biri gibi, her tarafı simsiyah tozlarla çıkar. Ayrıca cehennem gibi sıcak bir ortamda da celisiler.

Rıza amca 28 yıl bilfiil emekli olana kadar böyle bir ortamda çalıştı. Çok ağır koşullardı. Haliyle bu cehennemsiz koşullar da uzunca yıllar çalışmak vücutta büyük tahribatlara yol açmaktadır. Yani iş koşulları oldukça ağırdı. Günde 8-9 saat bazen mesailerle bu zaman dilimi uzuyordu. O dökümhane içerisinde zor koşullarda uzun çalışma saatleri vardı. O döneme iş şartları ve sosyal haklarda oldukça geriye. Ben o dönem başka bir bölümde 1 seneye yakın o Firma'da çalıştım. Dökümhane bölümüne gittiğimde gözlerime inanamazdım. Cehennemsiz bir sıcaklıkta ve tozlu bir ortamdı. Zaten Doktorlarda Rıza amcanın hastalığının kökeninin Firma Bosch döneminden başladığını belirttiler.

Kendisi Kanser hastasıydı. Ama hiç sigara kullanmaz, bitki ağırlıklı beslenmeye dikkat ederdi. İlerlemiş yaşına rağmen sportif aktivitelerden de geri durmazdı. Kısacası yaşamını disipline etme ve sağlıklı yaşamaya dikkat eden biriydi. Dış bünye olarak ta oldukça sağlıklı görünüyordu. Ama demek ki sadece dış görünüşe kanmamak gerekiyor.

Bize biraz Rıza dayının Avrupa'ya geliş öyküsünü aktara bilir misiniz?

Rıza amcanın Avrupa'ya geliş öyküsünü 75-76 yıllarından itibaren tanıdığım için çok teferruatlı bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla her işçi gibi kayınpederimle birlikte "ver elini gurbet ellere" diyerek bir göçe başlamış. Tabi bu göç Zonguldak-Ereğli maden ocaklarından başlamış. Oralarda İstanbul'a, İstanbul'dan Almanya Stuttgart'a. Tabi o zaman tek başlarına gelmişler. Yani eş ve çocukları o zaman getirilmemiş. Zaten ilk dönem gelen insanların büyük bir çoğunluğu tek başlarına çalışmaya gelmişler. O dönem Gerlingen'de ağırlıklı olarak Kemal (Osman) dayı ile birlikte kalıyorlar. Daha sonra, ev tutup hanımını ve çocuklarını getiriyor ve sosyal yaşamı bir nebze de olsa düzene giriyor. Bu da 80'li yılların başlarına denk geliyor diye aklımda kalmış.

Peki Rıza dayının emekli ol- duktan sonraki yaşantısı hakkın- da bize bilgi verebilir misiniz?

Rıza dayı emekli olduktan sonra yaşamının ağırlıklı kesitini, memleketinde ve köyünde geçiriyordu. Köyünde rahat yaşayabileceği güzel bir ev yaptırmıştı. Ayrıca köyüne yerleşmesiyle birlikte köyün alt yapısı(kanalizasyon, su ve benzeri) noktasında köylülerine de büyük

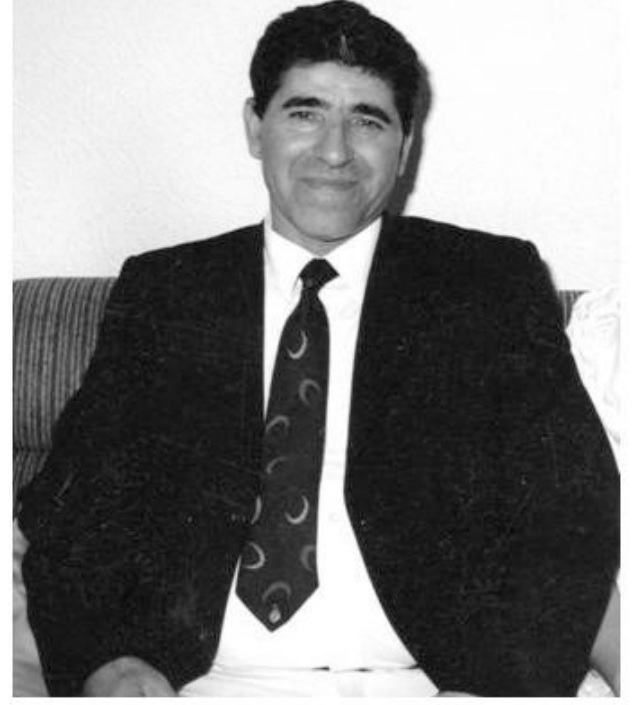
katkısı olmuştur. Tabi bu çabalarının ne kadar örgütlü olup olmadığını bilemem. Ama sonuca bir caba ve emek olduğunu belirte bilirim.

Köyde kooperatif- leşmeye dönük çaba- sı ve girişimleri oldu- ğunu duyduk, doğru mu?

Öyle bir cabası olduğunu duydum. Fakat detaylı bir bilgim yok. O yüzden okuyucularınızı yanıltmak istemem. Ama Köylülerin ekonomik sıkıntılarına da ilgi duyduğunu ve çabaladığını biliyorum. Rıza dayı köyünün ekonomik durumunu baz aldığımızda varlıklı sayılabilecek bir statüde olmasına rağmen, kesinlikle kibirli değildi ve son derece paylaşımcı özellikleri olan olumlu erdemlere sahipti. Rıza dayı burada da oldukça paylaşımcı ve yardım severdi.

Bize biraz gerek burada ya- pılan uğurlama töreni ve köyün- deki cenaze töreninden bahsedebilir misiniz?

Ben bu bölümde sunun altını kalın harflerle çizmek istiyorum. Biz devrimci insanlar ve kurumlar olarak, her şeyden önce insan olmanın erdemi olarak, sadece insanlarımızı öldükleri zaman değer vermeyelim. Öldükleri zaman hatırlamayalım! Öldükleri zaman bir kaç saatliğine cenazesine katılmakla sınırlı kalmayalım. Nasıl ki dinci gerici dediğimiz kurumlar camisiyle cemaatiyle bir dayanışma ve kendi çapında sosyal bir ilişki yaratabiliyorsa, bizler daha ileri ilişkileri yarata bilmeliyiz. Tatbiki Rıza dayının buradaki demokratik kurumlar ve bireyler tarafından iyi bir şekilde sahiplenmesi benim açımdan olumlu bir erdemdir. ATİF olsun ADHK olsun, EKM olsun, Stuttgart'a bulunan devrimci demokrat insanlarımız tarafından maddi ve manevi olarak desteklenmesinden onur duydum. Bu vesileyle ailesi adına tüm dostlarımıza teşekkür ediyorum. Stuttgart'ta da bu dayanışma ve paylaşımcılık olumlu bir gelenek halini aldı. Stuttgart Rıza dayının cenazesi vesilesiyle üzerine düşeni fazlasıyla yaptı diye düşünüyorum. Gerek derneğin üç gün boyunca sürekli açık tutarak, gelen insanlarımızı hizmet sunması büyük fedakârlıktır. Türkiye'de de ben oğluyla konuşum, cenaze bayağı kitlesel bir katılımı kaldırıldığını belirtti. Bir çok yerden otobüs tutularak köye gidil-

miş. Bu da sunu gösteriyor, Rıza dayı sadece gerçekten kitleler tarafından sevilen bir insanımız olduğudur. Bu da güzel bir erdemdir diye düşünüyorum.

Peki Rıza dayı gibi ATİF'in ku- ruluş yıllarında emeği geçen bir çok emekçi insanımızı yitirdik ve yitiriyoruz, bu vesileyle genç kuşaklara yaşlı çınarlarımızın en çok hangi yönünden öğrenmesi- ni önerirsiniz?

Öncelikle yapıya emek veren, değer yaratan bu insanlarımızın bu çabalarını sahiplenip daha ileri noktalara taşımak gerekir. Kuskusuz yapı bugün bu insanlarımızı kendisine kattığı emek ve cabalardan dolayı sahipleniyor. Onların olumlu insani ve paylaşımcı yönlerini ve doğallığını gençlerimizin benimseyip sahiplenmesini isterim. Bölgemizde bir dönem faaliyet yürütüp ölen Proleter, Baki, Naciye abla ve Ulm'dan Hüseyin dayı, kayınpederim Osman dayı ve daha başka yerlerde ölen sayısız insanımızı sahiplenip olumlu değerlerini yeni nesillere aktarmalıyız.

Peki son olarak okuyucularımıza vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Mücadele gazetesi okuyucularına son olarak, ilk göçten bu yana oldukça zaman geçti ve doğal olarak bu gecen zaman dilimi insanlarımızı da bizlerden birer birer koparıp almaktadır. Bu vesileyle ilişkilerimizi daha da sıcaklaştırmalı ve değerlerimizi daha güçlü sahiplenerek mücadeleyi büyütmeliyiz diyorum. Geçmiş ve değerlerimizi güçlü sahiplenmeden geleceği sağlıklı inşa edemeyiz.

Bize zaman ayırdığınız için te- şekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

YOKSULLUK, İŞSİZLİK VE SOKAK

6 Ağustos akşamı Londra'nın kuzeyindeki Tottenham bölgesinde ayaklanmaların patlak vermesi ve hızla Londra'nın başka bölgelerine sıçraması ve son aşamada Birmingham, Manchester ve Wolverhampton başta olmak üzere diğer kentlere de yayılması sadece bugünün sorunu değil uzun yıllardır süren ayrımcı, ırkçı, gaspçı ve baskıcı politikaların mimarı olan Devlet sorundur.

Sözde 'demokrasi beşiğinde' yargısız infaz!

4 Ağustos akşamı Polis tarafından haftalardır planlanan bir 'tutuklama' operasyonu gerçekleşiyor. Zanlının polise ateş açması ve bir polisi omzundan yaralamasından sonra zanlı özel tim tarafından 4 el silah sıkılarak 'savunma' amaçlı vuruluyor. Zanlı hayatını olay yerinde kaybediyor ve polis durumun sadece aileye zanlının ölüm haberini aktararak kapanacağını düşünüyor.

Ancak, evdeki hesap çarşıya pek de uymuyor, maktulün ailesi aldığı haberle yıkılıyor. Bir açıklama bekliyorlar ve birçok soruları var. Ortada bir adaletsizlik olduğunu düşünüyor ve polisin bunu açıklamasını istiyor. Aile 6 Ağustos günü öğleden sonra Tottenham karakolu önünde adalet talebiyle polise protesto eylemi yapıyor. Protestocularardan 16 yaşında genç bir kadın karakola girerek yetkili biriyle görüşmek istediklerini söylediler. Bunun üzerine genç polis tarafından copla ve zırhlarla dövülüyor. İşte olayları fitilleyen olay polisin bu provokasyonu oldu.

Olayların başlama, gelişme ve altında yatan nedenlere geçmeden önce hemen kısa bir not eklemek gerekiyor: 6 Ağustos'ta polis teşkilatının Siyahlar için kurulmuş Trident adındaki özel birim; Mark Duggan adında 29 yaşında 4 çocuk babası genci silah taşıdığı gerekçesiyle ta-

kibe aldıktan sonra, bir 'tutuklama operasyonu' gerçekleştiriyor. İki yanından su akan bir köprü üzerinde bindiği takside sıkıştırılan Duggan silahlı özel ekipler tarafından taksiden dışarı sürükleniyor, yere yatırılan Duggan, zaten etkisiz hale getirilmiş olunmasına rağmen dört el silah sesinden sonra olduğu yerde yaşamını yitiriyor. Duggan hiçbir savunma veya yargı hakkı verilmeden yargısız infaz ediliyor. Polis teşkilatının aynen 2005 yılında 'terörist gibi davrandı' diyerek altı silah atışıyla kafasından vurarak öldürdüğü Brezilyalı genç Jean Charles de Menezes'de, veya 2008 yılında 'protestocular yaptı' dediği ancak sonra ortaya çıktığı üzere copla aldığı darbe sonucu ölen Tomlinsan'da da olduğu gibi, hep suçu maktule veya başkasına yüklemeye, yahut suçlayacak birini bulamadığında durumun olay içerisinde doğal olduğu yönündeki açıklamaları hiç de alışılmadık bir durum değildir.

Kuzey Londra Yanıyor!

4 saat boyunca yetkili bir polis-le görüşmeyi beklemenin ve hiçbir cevap alamamanın yarattığı gerginlik üzerine 16 yaşındaki gencin polis tarafından dövülmesi protestocuları çileden çıkaran son nokta oldu. 200 kişiye yakın grup içerisinde bazı gençler polise karşı daha da öfkelenerek karakolun önünde bulunan iki polis arabasını ateşe verdi ve olaylar kısa bir sürede tüm Tottenham ana caddesine yayıldı. Çok kısa bir sürede büyük bir çoğunluğu siyah olmak üzere birçok genç olay yerine geldi ve eylemcilere destek verdi. Öfke-

nin zincirleri artık kırılmış her şey kontrolden çıkmıştı. Polisle çatışan gençler, çevredeki dükkân, postane ve bankaları yağmalarken ve petrol bombalarıyla bir otobüsü ateşe verirken polis artık kontrolü tamamen kaybetmişti. Sabaha kadar süren isyan, çok kısa bir sürede komşu muhitlere de yayılmış, kuzey Londra

alevler içerisinde kalmıştı.

Mark Duggan'ın yargısız infazı şahsında fitillenen ayaklanma yoksul ve işsiz gençliğin öfkesi polise ve olanaksızlıklara ve haksızlıklara karşı öfkesi olarak Londra'nın pek çok bölgesine sıçradı.

Peki, neden bu bölgeler?

Tottenham bölgesi Haringey belediyesine bağlı bir semt. Haringey belediyesi ise İngiltere genelinde en yoksul belediyelerden biri olmakla beraber, Türk ve Kürtler olmak üzere göçmenlerin ve etnik grupların en yoğun olduğu belediyelerden. Haringey belediyesi aynı zamanda son 'tasarruf' paketindeki kesintilerden bir seferde en çok kesintiye yaşamış ve işsizliğin özellikle gençler içerisinde en yüksek olduğu belediyelerden.

Olayların en ciddi patlak verdiği bir diğer bölge ise Hackney bölgesi. Yine Haringey profilinden çok da farklı bir profil çıkmıyor karşımıza, ancak burada bir detay daha var o da bu belediyenin 2012 olimpiyatlarına ev sahipliği yapacak 3 belediyeden biri olması. Ancak, devlet tarafından bölge güzelleştirilecek, daha fazla ev ve iş imkânı olacak safsataları tabii ki gerçek değil. Evet, daha fazla ve daha lüks evler yapıldı ancak bunlar özel şirketlere verildi, bölgede var olan birçok göçmen esnaf dükkânını, birçok insan evini kaybetti, başka yoksul bölgelere yollandı. Bunların yerine yapılan lüks ve hoş görünümlü evler ise 'genç profesyoneller' olarak adlandırılan, esasta beyaz orta sınıfı kasteden kesime satıldı. Belediyenin belli bölgeleri evet kalkındı, ancak göçmenlerden 'arındırılarak' ve onları başka yoksul semtlere atarak sonuçlandırıldı.

Enfield, Waltham Forest, Brixton, Ealing ve diğer bölgelerde yukarıdaki farklı bir tablo çizmiyor, ay-

nen Birmingham, Manchester, Wolverhampton ve diğer kentlerde olduğu gibi.

Kapitalist Kriz, Kesintiler ve Biriken Öfke!

Geçtiğimiz Kasım ve Aralık aylarında gençler, Mart ve Nisan aylarında ise başta kamu çalışanları olmak üzere işçi ve emekçiler sokaklara döküldü. Nedeni ise krizin faturasının kesintiler, fırsat eşitsizlikleri ve devlet baskısı olarak yoksul işçi ve emekçilerine çıkarılmak istenmesiydi. 90'lı yıllardan bu yana İngiltere halkı yerlisi ve özellikle göçmeniyle bastırılmış, sindirilmiş, korkutularak apolitize edilmeye çalışılan bir halk haline getirilmişti. Haksızlıklara ve devlet gasplarına ses çıkarmayan, sorgulamayan, itaatkâr ve bireyci bir gençlik modeli empoze edilmiş, bunu da elinde var olan tüm medya, tüketim ve eğitim araçlarıyla aşılama çalışmıştır sistem. Ancak yıllar içerisinde can bedeli kazanılan hakların tek tek ellerinden alınması, artan yoksulluk ve işsizlik, körüklenen ve aşikâreleşen ırkçılık, yargısız infazlar, polis baskısı ve şiddeti, 'anti terör' yasalarıyla uygulanan şiddet ve yaptırımlar, üzerine eklenen sosyal hak kesintileriyle biriken bir öfkeyi taşımış halkı sokağa çıkarmıştır. Kasım ayında gençler üniversite harçlarının 9 bin sterline yükseltilmesine ve kolej süresinde yoksul ailelerin çocuklarına verilen ve zaten çok cüzi olan EMA (eğitim yardım parası) parasının kaldırılmasını protesto etmek amaçlı sokaklara dökülmüştür. Yine polisin bilinçli ve planlı provokasyonu ve saldırısı sonucu gençler 'sokaklar bizimdir' sloganlarıyla polisle çatışmaya girmiş ve Londra'da haftalar süren eylemler zincirinin startı verilmiştir. **Sosyal yardımlar başlatıldığı 60'lı yılların son diliminden günümüze dek hiçbir zaman zaten eşit ve demokratik bir şekilde paylaştırılmamıştır.**

AYAKLANMAYA TAŞINAN GENÇ ÖFKE!

Devlet bilinçli bir şekilde göçmenleri ve mültecileri bu haklardan olabildiğince mahrum bırakmaya çalışmış, en kötü koşulları göçmenlere ve mültecilere dayatmaktan ve uygulamaktan çekinmemiştir.

Gün geçmez ki; krizi atlattık ekonomi iyileşiyor yalanlarına rağmen, işsizlik oranı özellikle gençler arasında yükselmesin ve bir yerlerde birileri işinden olmasın. Veyahut, kesintilerden kaynaklı önce belirtilen yoksul belediyelerde zaten kısıtlı olan gençlik evleri, spor salonları vb olanaklar kapatılmasın.

Gün geçmez ki; polis keyfi olarak 'stop and search' adı verilen yani durdur ve ara yetkisiyle bir göçmeni/göçmen kökenliyi, özellikle gençleri, keyfi olarak ırkçı uygulamalarına maruz bırakmasın ve fişlemesin.

Gün geçmez ki; göçmen ve emekçilere yönelik yeni bir ırkçı veya ayırıcı uygulama veya yasa tartışılmasın, geçmesin.

Bu liste böyle uzayıp giderken, **asıl anlatılmak istenen sistemin çürümüşlüğü bu gençlere uyguladığı daha fazla baskı, sömürü ve talanın bugün bilinçsiz ve örgütsüzde olsa patlayan öfkelere dönüşmesi ve artık yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi.** Kapitalizm doğası gereği yoksul ve emekçi halkları iliklerine kadar sömürürken, artık halklar boyunlarına geçirilmiş dişlerden kaynaklı canı acımakta ve hesap sormaktadır. Gençler artık rahatsızdır ve bunu göstermekten çekinmemektedir.

üçlü yine ağız birliği yaparak beş gün boyunca süren ve İngiltere'nin çeşitli kentlerine yayılan isyanı 'hiçbir açıklaması' ve 'hiçbir nedeni' olmayan, sosyal ve ekonomik temellerden bağımsız, 'hiç de yoksula benzemeyen üç beş hırsızın ve yağmacının, can sıkıntısından kaynaklı, ülkede kaos ve itaatsizlik yaratmak amaçlı' olduğunu tekrarlayarak 'bu yağmacılar hiçbir şekilde toplumu temsil etmemekte ve hiçbir siyasi motife sahip olmadıkları ve yaptıklarının cezasını en ağır çekeceklerinin' açıklaması yaptı. Burjuva medyasında bu açıklamaların başını çeken ise daha geçtiğimiz haftalarda polis ve siyasetçilerle derin ilişkileri, rüşvet ve tele kulak olayları ile gündeme gelen Murdoch imparatorluğunun gazeteleri oldu.

Polis teşkilatında da ciddi sıkıntılar yine tele kulak ve rüşvet skandalından kaynaklı yaşanmaktaydı. Deyim yerindeyse ipliği pazara çıkan Metropolitan polis teşkilatının başkomseri ve yardımcısı istifa etmiş, son süreçlerdeki, özellikle ırkçı davranışlardan kaynaklı ciddi bir tepki oluşmuş ve Duggan'ın infazı malum sonuçları doğurmuştu. Polis uzun süre isyancı gençleri kontrol altına alamayarak itibar ve imaj kaybını daha da boyutlandırmış aynı zamanda da olayların bu kadar boyutlanmasına seyirci kaldığı için esnafın ve halkın ciddi tepkisini almıştır. Televizyon ve gazetelere sık sık bu olayların sorumluları sokak güvenlik kameralarından tespit edilecek ve ağır cezalar alacaktır demeye başlamıştır. Ancak asıl hedef siyahlar şahsında tüm göçmen halka yönelik ırkçılığın körüklenmesi ve halk arasında çelişki yaratmaktır. Bunun en yalın

sında da ciddi çelişkiler doğurmaya çalışmaktadır, işsizlik varsa göçmenlerin işinizi elinizden almasından kaynaklıdır, sosyal yardımlar kesiliyorsa nedeni göçmenlerin tembel ve eğitimsiz oldukları için sosyal yardımlar üzerinden geçinmeye çalışmasıdır, veyahut da bunlar zaten geçmişten bu yana 'sorun çıkarıcı, başarısız ve hırsız' gruplardır diyerek İngiliz halkı doldurulmaktadır. Haberlerde çıkan birçok röportaj küçük burjuva İngilizlerle yapılmakta, oluşturulan 'iyi vatandaşların temizlik orduları' yine 'kızgın' beyazlardan oluşmaktadır. Bunun yanı sıra bu durum yarın yapacakları baskı ve zora 'meşruluk' zeminini hazırlama çabasıdır. Daha fazla kesintinin, yoksulluğun, baskı ve sömürünün ön çalışmalarıdır.

Siyasiler de elbette medya ve polise yön veren konuşmaların ve görüşlerin yaratıcılarıydı. Sokaklara çıkan gençler 'yağmacı hırsızlar' 'fırsatçılar' ve 'haydutlar' olarak dillendirilerek hiçbir siyasi sosyal zemini yoktur ve cezalarını çekecekler denildi ağız birliği yapmışçasına iktidarında muhalefetine bu yönlü açıklamalar yapıldı. Politik içerikli sorular böyle geçiştirildi. Tatil giren parlamento olayların dördüncü gününe kadar toplanmadı, ne Londra Belediye başkanı, ne Başbakan yardımcısı, ne işleri bakanı ne de Başbakan ülkede değildi. Tatillerini yarım bırakıp gelme gereği duyulmadı. Önce Londra belediye başkanı Boris Johnson peşinden işleri bakanı Theresa May geri döndü. Sonrasında ise Başbakan yardımcısı Nick Clegg tatilini yarıda bırakarak 'olay mahalline' intikal etti. Ancak, başbakan Cameron Toskana tatili kendisine daha ilginç gelmiş olacak ki 'polis idare ediyor işi' diyerek telefonla ülkeye kontrol getirmeye çalıştı. Ancak olayların dördüncü gününde işin ciddiyetini kavrayan Cameron tatilini kesip

ülkeye döndü. Döner dönmez Kobra adı verilen olağanüstü bir toplantı gerçekleştirildi. Buradan çıkan sonuçta polise daha ağır uygulamalar yapması ve plastik mermi kullanması talimatı verildi. Ertesi sabah yapılan ikinci Kobra toplantısında ise askeriye ve sokağa çıkma yasağı gündeme alındı.

Bütüne Dair

Sokağa dökülen gençlerin; halkın evlerini yakması ve insanları evsiz bırakması, veya küçük dükkânları yağmalamış olması elbette onaylanacak bir durum değildir. Öfkenin ifadesi doğru araç ve yöntemlerle olmalıdır. Örgütsüz ayaklanmalar bazen yanlış davranış biçimlerine de yol açabileceği gibi, bu durum isyanın özündeki meşruluğu ve haklılığı gölgelememelidir. **Bu gençlerin bugün patlayan öfkeleri aslında on yıllardır kapitalistlerin baskı ve sömürü uygulamalarının öfkesidir. Bu öfke ezilen ve sömürülenlerin öfkesidir. Bu öfke yıllardır ırkçılığa ve ayrımcılığa maruz kalan göçmen halkların öfkesidir. Bu öfke kapitalizm tarafından iliklerine kadar sömürülen bir sınıfın öfkesidir.**

Burada en büyük görevlerden biri devrimci kurumlara düşmektedir. Bu öfkeyi örgütlü bir öfkeye çevirmek ve kitleleri meşru mücadeleye katmak devrimci kurumların görevidir. Doğru önderliklerin olmadığı ve kendiliğinden gelişen bu tarz ayaklanma, isyan veya hareketler belli bir süre sonra bastırılarak yok edilmeye çalışılır. Bu nedenle haksızlıklara ve baskılara karşı kitleyi bilinçlendirmek ve sınıfın öfkesini örgütlü bir hale dönüştürmek devrimci güçlerin ve demokratik göçmen kurumlarının önünde duran esas görevlerdendir.

Siyasetçiler, Polis ve Medya Yine El Ele!

Daha telekulak ve rüşvet skandalının üzeri kapanmamışken, bu müthiş üçlü yine sahnede ve yine el ele! Bu

örneklerinden biri polisin Türkiyeli esnafı kendi malları ve canlarını koruma yönünde kışkırtması ve isyancılara saldırmasını telkin etmesidir. Ayrıca yerli halk ile göçmen halk ara-

Mercek

Paravan Şirket, Sahte Fatura, Zimmete Para; DENİZ FENERİ

Siyasal İslamcıların halkın dini duygularını sömürerek, kendi kişisel ve siyasal çıkarlarına yönelik mali imkanlar yaratması, vurgunlar vurması yeni bir şey değil. Daha öncelerinde Kombassan, Yimpaş, Jet-Pa şirketlerinin faiz değil kâr payı adı altında, Almanya'da ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde emeğiyle çalışarak para biriktiren Göçmen emekçilerden dini motivasyonlu olanlarının binlercesinin mağdur edildiklerine, dolandırdıklarına kamuoyu tanık oldu. Bu dolandırıcılık serüvenine son yıllarda eklenen Deniz Feneri'nde son olmayacaktır. Siyasal İslamcılar şu an muhtemelen daha tecrübeli ve daha az hata yapacak biçimde yeni şirketler kurarak 'hayır yardımları' faaliyetlerine devam ediyor olmalılar...

Özellikle Erbakan ve Konyalı para kasaları Mercimeklerin 'Bosna'ya yardım' adı altında toplanan paraların o zamanlar nasıl iç edildiği ve Erbakan'ın "Türkiye'de cihat kazanılmadan başka yere yardım yapılamaz" sözü hatırlardadır. Erbakan geleneğini, AKP'de aynı yolda hatta daha da sinsice devam ettiriyor. AKP'nin ilk iktidar yılları dönemi yani, 2003-2007 arası Kanal 7'de programlar yapılarak, şiirsel gösterilerle halkın duygusal ve hümanist yanları sömürüldü. "Yoksula yardım, depreme yardım, Afrika'daki aç insanlara yardım, Filistin'e yardım, yoksul Müslüman kardeşlerimize yardım" adları altında toplanan milyonlarca Euro ile AKP'nin seçim kampanyaları desteklendi. AKP'ye yakınlığı ile bilinen şahısların Deniz Feneri derneği adı altında Milyonlarca para topladığı ve bu paraları sahte evraklarla ve paravan şirketler aracılığıyla bir kısmını iç ettikleri, bir kısmıyla da AKP'yi destekledikleri ortadadır.

Bu nemalanmadan ötürüdür ki bu şahıslardan Zahit Akman RTÜK'ün başına getirilerek ödüllendirilmişti. Yıllarca Hükümet adına Radyo ve Televizyonların denetiminin (RTÜK) başkanlığı dolandırıcı, sahte evrak suçlamaları ve zimmete para geçirme suçlamalarıyla şaibesi olan bu şahsa bırakıldı. Frankfurt Mahkemesinin verdiği karar neticesinde, yıllardan beridir ifadeleri ve tutuklanmaları istemiyle dava açılması istenen Zahit Akman ve Zekeriya Karaman'ı yıllarca koruyan ve kollayan AKP hükümeti, artık 12 Haziran seçimleri sonrasında denk getirecek biçimde, biraz kamuoyu baskısı, biraz Alman Frankfurt mahkemesinin zorlaması ile yargılamanın önünü açmak zorunda kalmış ve bu şahıslar tutuklanmıştır. Hükümetin önemli aktörlerini de içine çekmesi beklenen davanın gündeme girmemesi ve fazla kamuoyu oluşmaması için, Futbol, şike ve Aziz Yıldırım meselesi gündeme sokularak Deniz Feneri davası dikkatlerden kaçırıldı. Deniz Feneri davasında ortaya çıkan 18,5 milyon kayıp sadece buz dağının görünen kısmıdır. AKP'nin daha başkada sahtekârlıkları ve dolandırıcılıkları 9 yıldır hükümet olmadan kaynaklı istismarları, milyarlarca vurgunları açığa çıkmasının daha fazla deşilmesinin önüne geçmek için kullanım tarihleri bitenleri, gözden çıkarmaktadır. Bu davanın bağlantıları içinde Şimdiki Türkiye dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu ve Ulaştırma bakanı Binali Yıldırım'ın da isminin geçmesi AKP'yi çok rahatsız etmiş olmalı ki; internet sitelerinde (Sendika Org ve Birgün net) bu konuyu işleyen yazılar kaldırılmış yani sansürlenmiştir.

Avusturya'da Durum ve Gelişmeler

Avusturya'da genel bir durum değerlendirmesi yaparken mutlaka somut istatistik bilgilere baş vurmak gerekmektedir. Bu durum gelişmeleri daha somut kavramak açısından önemlidir. Ciddi sorunlar ve sıkıntılar yaşanmasına rağmen Avusturya hala Avrupa'nın diğer ülkelerinde yaşanan ayaklanmalar ve başkaldırlardan uzak görünmektedir. Saldırıları ve hak gaspları Avusturya'da da had safhada olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Krizle birlikte tekellere sınırsız olanaklar ve milyonlarca Euro para aktarılırken, işçi sınıfı ve emekçilere hak gaspları, işsizlik, hayat pahalılığı ve yoksulluk sunulmaktadır. Ekonomik kriz Avusturya'yı da vurarak geride ciddi izler bıraktı. 2008'deki yüksek enflasyondan sonra, 2009 yılı itibarı ile işsizlik %23 ve 380.000 kişi olarak açıklanmıştır. Bu yıl bu rakamın 400.000 civarına varması beklenmektedir. Bu durum ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra en yüksek rakamdır.

İşsiz durumda olan insanlar aynı zamanda yoksulluk yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Yapılan araştırmalar ve bu araştırmaların sonuçlarına göre önümüzdeki iki yıl içerisinde 37.000 insanın daha işsizler ordusuna katılacağını göstermektedir. İşsizlikle karşı karşıya olan insanlar ekonomik anlamda daha fazla sıkıntılar yaşamakta, borç batağına batmaktadır. Son yıllarda, borç danışmanlık bürolarına başvurularda bulunanların sayısı 2005'de 47.572 iken 2008 yılında 47 525 olmuştur. Bireysel iflas başvuruları 2008'de %8 iken bu rakam bugün %9 civarındadır. Avusturya'da yoksul olarak

yaşayan insanların bu durumdan yoksulluk sınırı düzeyine çekilebilmesi için 1,85 milyar Euro gerekmektedir. Bankaları ve tekelleri milyar Euro'ları hibe ederek kurtaran devlet bu parayı bulamamaktadır. Bu durum dahi devletin kimin devleti olduğunu açıklamak açısından iyi bir kanıt sunmaktadır.

Kısaca başlıklar altında sunulmaya çalışıldığında:

Eğitim siteminde haksızlıklar ve eşitsizlikler yaşanmakta, gençliğin eğitim olanakları ortadan kaldırılmaktadır. Avusturya'da işsizlik yardımları düşük olmasından kaynaklı işsizler yoksulluğa sürüklenmektedir. Asgari ücretler düşürülmektedir. Düşük ücretli işgücü politikaları ve uygulamaları süreklilik kazanmıştır.

Neo liberal politikalar emekçilerin yaşamlarını çekilmez hale getirmekte ve bu uygulamaların neticesinde sömürünün had safhaya vardığı koşullar oluşturulmaktadır. Eşnek çalışma ne liberal politikaların stratejik

saldırıları kapsamındadır. Çalışma koşullarında onlarca değişiklikler gündeme getirildi. Düşük ücretler, kötü çalışma ve güvencesiz koşullar sürece rengini vermektedir. İşsizlik işçi sınıfının mücadelesini baltalamanın bir aracına dönüştürülmüştür. Kamu sektöründe yaşananlar sadece daha fazla kar amacının yanı sıra esasta daha kötü çalışma şartlarının dayatılması saldırılarıdır. İstatistiksel verilere göre kadınların işsizlik oranı %10 civarında olup 106.352 kadın işsiz bulunmaktadır. Bu rakam tam olarak gerçek verileri yansıtmamaktadır. Çocuk doğum izni, AMS kursları ve geçici emekliler çalışanlara dahil edildiğinde, bu rakamlar düşük gösterilmektedir.

Bu saldırılara paralel göçmenler ve mültecilere karşı Avrupa'nın ortak politikası durumuna gelen ırkçı saldırılar tam gaz devam etmektedir. Göçmenleri toplumsal bir vaka ve suçlu potansiyel olarak gösteren politikaların yansırı yabancılar yasasında yapılan değişikliklerle bu saldırılar doruğuna ulaştı. Yabancılar yasasında yapılan değişikliklerle göçmenlere daha fazla zorluklar dayatılmaya başlandı. Buna örnek olarak "Kırmızı-Beyaz-Kırmızı kart" denilen uygulama sonucunda sadece Avusturya ekonomisine yarayabilecek insanlar gelebilecek.

Buna ek olarak, sığınmacılar, mülteciler için beş günlük zorunlu gözaltı uygulamasına geçildi. Bu insanlık dışı uygulama içişleri bakanı Fekter ve ırkçı hükümetin kendini aşan 'zaferidir.' Burada sosyal demokrat SPÖ'nün mutlaka anılması gerekmektedir. Bu uygulama gündeme geldiğinde beş günlük gözaltı süresinin hafta sonlarına da denk gelebileceği ve devlet memurlarının böylesi durumlarda hafta sonu mesailerine kalmalarını gerektirdiği vurgulanmıştır. Karşı çıkılan nokta bu olmuştur. Buda ırkçı SPÖ'nün gerçek yüzünü göstermesi açısından manidardır. Sorunlar bununla sınırlı değildir; bazı bölgelerde Yeşillerde bu duruma ortak olmaktadır. Eyaletlerde Yeşillerin hükümet ortağı oldukları bölgelerde yurtdışılar yaşanabilmektedir. Kamuoyuna mal olmuş bir durum olması bakımından yukarı Avusturya bölgesinde mülteci olan Melitus Onongaya'nın sınır dışı edilmesine karşı yapılan etkinlikte yeşiller adına Efgani Dönmez'in yaptığı konuşmada sınırdaşların olabileceği vurgusu içişleri bakanına paralellik arz etmektedir.

Bu gün Avusturya'da sınırdaşlara karşı bir tepkinin oluştuğunu ve bunun kendisini hissettirdiğini vurgulamak gerekir. Nitekim bu sadece demokrat, antifaşist devrimci çevrelerin değil sıradan insanların öfkesini uyandırmaktadır. Buna örnek olarak Vorarlberg eyaletinde küçük bir belediye olan Röthis'de polisin mülteci bir ailenin evini basarak yurtdışı etme girişimine karşı belediye halkı tümüyle karşı durarak polise engel oldu. Baskılara belediye başkanı da taviz vermemek durumunda kalarak geri adım atılmak durumunda kaldı. Ailenin Avusturya'da kalması sağlandı. Bu durum öğretici ve kolektif bir çabayla nelerin başarılacağı açısından öğreticidir.

AVRUPA'DA TAŞERON İŞÇİ STATÜSÜNE GEÇİŞ

Uluslararası kapitalizmin merkezi Amerika ve Avrupa ülkeleri başta olmak üzere, dünya çapında oluşan üretim sürecindeki aşırı-üretim ve mali piyasalardaki aşırı-birikim, tüm haşmetiyle devam ediyor. Uluslararası tekelci ve spekülatif burjuvazinin yarattığı mevcut bu krizin faturası, ülkelerindeki işçi ve yoksul kesimle beraber, bağımlı ülkelerin halklarına çıkartılmıştır. İşçi sınıfı ve mazlum halklar bir taraftan giderek yoksullaşmakta, elde ettiği sosyal hakları kaybetmekte, diğer taraftan da işsizliğin hızla geliştiği sürece girmektedirler.

Uluslararası mali sermayenin son dönemler -içinde yer aldığı- uluslararası menkul kıymetler piyasasında iyice yoğunlaşması sonucu, spekülatif satış yapan karakterleri daha öne çıkmış ve burjuvaziyi iyice borsa simsarları haline getirmiştir. Kriz kendi sınırları içerisinde iyice derinleşmiş olup kronik boyutlara varmıştır. Öyleki; 2008 krizi atlatılmadığı gibi, tüm haşmetiyle mevcut sistemi yeni bir depresyon sürecine sokmaktadır. Özellikle Amerika ve Avrupa devletleri girdikleri bu süreç sonucu iyice tarumar olmuşlardır. Tekelci sermaye işleyişi gereği genişletilmiş yeniden üretim sürecinden koştukça, kazandığı rantıye karakter ile, giderek iktidarda olduğu sistemin üretim tarzının önünde engel teşkil eder. Sermayenin bugünkü işlevi bu çelişkiyi artık iyice yansıtmaktadır. Geçmişe kıyasla giderek merkezleşen ve toplumsallaşan günümüz uluslararası-kapitalizmi bu yapıyla bu çelişkiyi artık iyice bağrında barındırmaktadır. Birçok burjuva ekonomisti tarafından bile sistemin bu mevcut durumu yapısal kriz olarak değerlendirilmektedir.

Bu boyutlara varan mevcut krizin yarattığı tahribatlar üretim sürecinde de kendisini göstermiştir. İşçi sınıfının sömürsü daha artırılmış ve kazanılan haklar hızla gaspedilmeye başlanmıştır. Sistem içi çelişkilerin giderek keskinleşmesi burjuvaziyi daha ilkel sömürü yöntemlerine sevk etmiştir. Böylece burjuvazi kar haddinde oluşan açıklarını, geçmiş yüzyılların daha ilkel sömürü tarzı-

la gidermeye çalışmıştır. Nitekim bu mevcut durum sonucu, 19. yüzyılın sonlarına değin uygulanan taşeron tarzı çalışma, günümüz tekelci burjuvazisi tarafından yeniden uygulamaya konmuştur. Geçmişin bu ilkel sömürü biçimi, günümüz konjonktüründe emekçi sınıflara tekrar dayatılmıştır. Sistemin yarattığı tahribatların faturası geçmiş yüzyılların bu sömürü tarzı ile çıkartılmak istenmiştir. Ve en başta, en gelişmiş emperyalist ülkelerde uygulamaya konmuştur. Bunun sonucu olarak girilen süreç, işçi sınıfı ve halkların sömürsünün uç boyutlara tırmanmasıyla kendisini göstermektedir.

Serbest rekabetçi dönemin taşeron tarzı sömürü biçimine karşı verilen mücadelede, o dönem yeni oluşan sendikaların önemli payı ol-

muştur. İşçi sınıfı bu mücadelenin karşılığında ağır bedeller ödemiştir. Verdikleri mücadelede bazı işçi önderlerinin katledilmesi pahasına sendikal hareketler burjuvaziye dayatılmış ve kabul ettirilmiştir. Böylece o sürecin sendikal hareketleri, işçi sınıfının bu zorlu mücadelesinde ihtiyacın bir ürünü olarak tarih sahnesindeki yerlerini almışlardır.

Ama bir dönemler ödenen bedeller sonucu elde edilen kazanımlar, günümüz burjuvazisi tarafından tekrar geçmişin aynı tarzdaki ilkel sömürü yöntemleriyle gasp edilmeğe başlanmıştır. İşçi sınıfının üretim sürecinde sarf ettiği emeğin ürettiği metada cisimleşerek yarattığı değere, kapitalistlerle birlikte, tefeci ve asalak karakterdeki iş bulma kurumları tarafından el konulmaktadır. Bu sömürü tarzı en başta, en gelişmiş emperyalist ülkelerde uygulamaya konmuştur. Neo-liberalizm süreci dayattığı bu sömürü tarzı ile işçi sınıfının yarattığı değer daha fazlasının gasp edilmesini beraberinde getirmiştir. Hatta Türkiye örneğinde olduğu gibi bağımlı ülkelerde de bu bağımlı sömürü tarzı yürürlüğe konmuştur.

Taşeron sistemi ile kol ve kafa emekçilerine çifte sömürü dayatılmıştır. Günümüz koşullarında emekçiler artık bu statüde çalıştırılmaktadır. Çifte sömürü sonucu, ürettikleri değer bir bölümüne doğrudan kapitalistler tarafından el konulurken, diğer bölümüne de asalak iş bulma kurumlarınca el konulmaktadır. Dolayısıyla çifte sömürü ile işçi sınıfının yarattığı değer daha fazlası artı-değer olarak gasp edilmektedir.

Diğer taraftan birçok haklar gibi, süresiz iş sözleşmesi zorunluluğu

kaldırılmış, böylece taşeron tarzı sömürünün önü açılmıştır. Öyleki günümüz koşullarında artık çalıştırılan işçilerin çoğunluğu günübirlik, haftalık ya da en fazla aylık sözleşmelerle çalıştırılmaktadır. Böylece kısa çalışma sistemine geçilmiş ve dönemsel çalışmaya gidilmiştir. Sözleşmeler tümünden patronların inisiyatifinde olmaktadır. Artık günümüz koşullarında işe giren işçilerin çoğunluğunun ücretleri, doğrudan onlar yerine taşeron firmalara ödenmektedir. İşçi sınıfı yerine asalak firmalar muhatap alınmaktadır. Böylelikle işçiler kapitalistler tarafından denetim altına alınmakta ve kısa vadeli sözleşmelerle mümkün mertebe birbirlerinden de kopartılmaya çalışılmaktadır. Böylece daha ilkel tarzda, daha fazla sömürdüğü işçilerden ürken burjuvazi, bu günübirlik statüyle, işçi sınıfını daha fazla kontrolü altına almayı amaçlamıştır. Böylelikle artan sömürüyle birlikte, burjuvazi tarafından daha kolay kontrol altında tutulmaktadır.

Bu sömürü, baskı ve yaptırım işçiye karşı üretim sürecinde doğrudan kapitalist tarafından uygulanır. Üretim süreci dışında emekçilerin sevk ve idaresi de Marks'ın deyimiyile, çapulcu ve parazitler takımından oluşan asalak iş bulma kurumları üzerinden oluşturulur... Böylelikle bu asalaklar da üstlendikleri rolün "karşılığını" işçilerin taşeron tarzı sömürsünden alır. Bunun sonucu işçi sınıfı artan sömürüyle birlikte giderek yoksullaşmaktadır. Çünkü taşeron tarzı sömürü üretimde yer alan işçinin çifte sömürsünü dayatmaktadır. Nitekim günümüz koşullarında artık bu durum daha hissedilir boyutlarda kendisini göstermektedir.

Kapitalizmin giderek artan sorunlarının külfeti burjuvazi tarafından tümünden işçi sınıfına çıkartılmaktadır. Ama bu durum beraberinde sistemin çelişkilerini de derinleştirmektedir. Nitekim burjuvazi tarafından işçi sınıfına dayatılan taşeron tarzı sömürü, beraberinde diyalektiğin çelişki yasası sonucu emekçi kitlelerin eylemlerini de giderek artırmıştır. İçinde bulunduğumuz koşullar şimdiden bağrında bunun belirtilerini taşımaktadır...

SILAHLARIN VE BOMBALARIN GÖLGESİNDE ÖZGÜRLÜK

Hazırlayan; Grup Haykırış

“Savaş, politikanın başka araçlarla –şiddet araçlarıyla- devamıdır”
(Polonyalı general Carl Von Clausewitz)

Dünyanın bütün enerji ve hammadde kaynaklarını ele geçirmeye çalışan ve ürettiği malı satma iç güdüsüyle dünyayı bir pazara, insanı da tüketim maymunu bir varlığa dönüştürmeye çalışan bir avuç kapitalist devlet, dünya halklarına karşı kuruş bir sömürü ve şiddet uygulamaya devam ediyor. Bu kapitalizmin karakteri gereği böyledir ve bu durumun kendiliğinden değişmesini beklemek hayalciliktir. Çünkü kapitalist devletler, sahip oldukları politikaları, olağan dönemlerde kullandıkları araçlarla yönetemeyecek bir asamaya geldiklerinde, önlerinde ki engelleri kaldırmak için şiddete başvururlar ve kanlı savaflara girişmekten de çekinmezler.

Sınıfların varlığı devam ettiği sürece, kapitalist emperyalist güçler içinde buldukları mevcut koşullar içerisinde etkili ve korkutucu silahlar yapacak ve buna uygun profesyonel ordular geliştireceklerdir. Bu durum, ezilen dünya halklarına ve onların geliştireceği direnişlere karşı, yeni egemenlik ve sömürü alanlarının yaratılması için gerekli ve kapitalistler açısından ihtiyacı bir durumdur.

Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savafları, Vietnam deneyimi, Körfez Savaşı, Balkanlardaki etnik savaş, Irak ve Afganistan saldırıları ve yakın bir süre önce Libya'ya karşı yürütülen fiili işgal saldırısı vb. saldırılar öz itibarıyla hammadde, pazar ve enerji kaynaklarının ele geçirilerek paylaşılması esaslıdır ve bu tür savaflarda emperyalistler açısından kural yoktur. Böylesi

dönemlerde emperyalist kapitalist devletler, başlatmış oldukları her savaşın zaferle sonuçlanabilmesi için, her türlü kirli yola başvurmadan kaçınmazlar.

Yakın tarihte Saddam diktatörlüğünü ve Irak'taki nükleer silah rezervlerini bahane gösterip, Irak'a özgürlük götürceğini söyleyen Amerikan politik-savaş güçleri, Bağdat dahil büyük şehirlerin bir çoğunda taş üstünde taş bırakmayarak özgürlükten ne anladıklarını bir kez daha dünya halklarına göstermiş oldular. Saldırının hemen ertesinde Amerikan emperyalist güçleri, küçük çaplı olsa gelişen direniş hareketleri karşısında gerçek niyetini ve kirli yüzünü saklamaktan kaçınmayarak, geliştirdiği katliamlar, tutuklamalar ve savaş kurallarını ihlal eden davranışlarıyla, esasa dayanan uzun süreli işgal politikalarının açığa çıkmasından çekinmemişlerdi.

Geçmişten bugüne sürdürülen bu savaşların ortak özelliklerinden biri de, savaşın nedenleri ve amaçları noktasında, ezilen halklara karşı bir manipülasyon ve aldatmaca politikasının sürdürülmesidir. En kaba ve klasik haliyle, savaşın kamuoyuna ilanı aşamasında bolca dillendirilen, saldırılan ülkeye medeniyetin taşınacağı, halkların esaret altından kurtarılacağı, işgalden sonra ülkede demokrasinin geliştirileceği, insan haklarının korunacağı vb. söylemlerle klasikleşen bir göz boyama mantığının kapitalistlerce sürdürülme çabasıdır.

Gerçeği ters yüz eden bu tür demagojik söylemlerle kapitalistler, görece de olsa dünya kamuoyunu etkilemiş gibi görünmekte. Tabi bu durum, 11 Eylül saldırıları ve sonrası El Kaide ve İslami Terör vb. tanımlamalar ile sürdürülen politikalarla kapitalist ülkelerde militarist bir toplum yaratma

becerisini başarmış olmasıyla da alakalıdır. Savaş, katliam ve işgal kapitalist ülkelerde yaşayan haklar için olağanlaştırılmış, basitleştirilmiş ve burjuva medya aracılığıyla meşrulaştırılmış, toplum bir nevi militaristleştirilmeye çalışılmıştır.

Emperyalizm ezilen dünya halklarına karşı ilk defa suç işlemiyor. Vietnam, Afganistan, Yugoslavya, Irak, Libya ve Haiti vb. işgalleri

gücünü sağlamlaştırır”

Ünlü düşünür Nietzsche ise savaşı önemsemekte ve dahası savaşların kaçınılmazlığını da ileri sürerek, savaşların toplumun bilinçli kılınmasında önemli bir araç olduğunu savunur. Alvin ve Heidi Toffler gibi düşünürler, savaşın politikayla olan ilişkisini kesin bir dille ret etmemekle birlikte, savaşın ekonomiyle olan ilişkisini öne

emperyalistlerin yakın zamanda gerçekleştirdiği saldırılara en somut örneklerden bazıları. İnsanlık tarihi ise emperyalist güçlerin onlarca işgal, katliam, saldırı ve sömürgecilik örnekleriyle dolu. Dünyada ezenle ezilen sınıflar arasındaki çelişkiler var oldukça, ezenlerin kendi aralarında ki çatışma ve çıkar dalaşları sürdükçe, emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki çelişkiler devam ettikçe, dünya barışı asla sağlanamayacak, dünya da bir barış ve güven ortamı oluşamayacaktır. Çünkü emperyalizm savaş demektir, gericilik, soygun, yağma, yıkım ve çürüme demektir.

Öteden beri, savaşların temel niteliği konusunda yapılan tartışmalar farklı cephelerde farklı yorumlar doğurmuştur. Örneğin kimi savaş kuramcılarının ve siyasi akim temsilcilerinin göre, savaşların temel çıkış nedeni, toplumun ekonomik, sosyal ve siyasal yapısından bağımsız olarak, insanın yaradılışından kaynaklandığına dayandırılmaktadır. Friedrich Hegel'e göre;

“Savaş, büyük öneme haizdir, bu yolla insanların ahlaksal sağlıkları korunur (...) Eğer bu sadece felsefi bir düşünce veya Tanrının takdirinin haklı gösterilmesi ise, gerçek savaşlar değişik şekilde de haklı gösterilebilir. Başarılı savaşlar iç huzursuzluğu engeller ve devletin

çıkarmaktadırlar. Modern Maltuscu düşünür olarak bilinen William Vogt'a göre savaşların çıkmasında ki en büyük neden nüfusun büyümesidir, nüfusu kontrol edilemeyen ülkelerin gelecekte dünya barışının önündeki en büyük engel olacağını söylüyor. Polonyalı General Carl Von Clausewitz'e göre ise;

“ O halde diyebiliriz ki, savaş sanat ve bilimler alanında değil, sosyal varlık alanına girer. Savaş büyük anlaşmazlıkların kan içinde çözümlenen bir çatışmasıdır ve sadece bu niteliği ile diğer çatışmalardan ayrılır”

Sınıf bilinçli proletaryaya göre ise savaş, her halükarda müthiş ve acımasız bir şiddet hareketi olmakla birlikte, her savaşın niteliği aynı değildir. Marksist-Leninist düşünce açısından hareket noktası, düzeyi ve şiddet içerip içermediği değil ama kimler adına ve hangi hedefle yapıldığı önemlidir.

Mao Zedung savaşı şöyle tanımlıyor; **“Tarih yalnız iki tür savaş tanır: Haklı ve haksız savaş. Biz haklı savaşları destekliyor ve haksız savaşlara karşı çıkıyoruz. Bütün karşı-devrimci savaşlar haksız, bütün devrimci savaşlar ise haklıdır”** (Seçme Eserler Cilt:1 s.235)

J. Stalin bu düşünceyi

desteklerken söyle özetliyor; **“Bolşevikler her türlü savaşa karşı değillerdi. Onlar sadece işgal savaşlarına, emperyalist savaşlara karşıydılar. Bolşeviklere göre iki tür savaş vardır:**

a) **Haklı Savaşlar:** İşgal savaşı değil kurtuluş savaşları; hedefi, halkı dış saldırıya ve boyunduruk altına alma cabalarına karşı savunmak, kapitalist kölelikten kurtarmak veya son olarak, sömürgeleri ve bağımlı ülkeleri emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmak olan savaşlardır

b) **Haksız Savaşlar:** İşgal savaşları; hedefi yabancı ülkeleri işgal edip yabancı ulusları köleleştirmek olan savaşlardır (J. Stalin Eserler Cilt:15 s.193)

Ve Lenin günümüz koşullarında hala geçerliliğini korumaya devam eden su belirmesiyle, savaş olgusunun kaynağını, nedenleri ve hedefleri noktasında en somut tespiti yapmış ve nihai dünya barışının hangi şartlarda gerçekleşebileceğini belirlemiştir;

“Biz, sınıflar ortadan kalkıp sosyalizm kurulmadıkça savaşların ortadan kalkamayacağını biliyoruz. Ve ancak biz, tek bir ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve ellerindeki malları alırsak, savaşlar imkânsız hale gelir”

Genel karakteri daha fazla kar hırsına dayalı olan kapitalist sistem, 19. Yüzyıl sonlarında, emperyalizm aşamasına geçtiğinde sermaye devasa bir büyüme yaşamış ve merkezileşerek bütün dünya pazarlarına hakim hale gelmişti. 20. Yüzyılın ilk yarısına gelindiğinde ise emperyalist tekeller arasında bölüşülmüş olan dünya pazarının, emperyalistler arası mevcut kâr hırsı ve hammadde ihtiyacının getirdiği emperyalist dalaş ile yeniden bölüşülme ihtiyacını dayatmaya başladığında 1. ve 2. Paylaşım Savaşlarını kaçınılmaz bir hale getirmişti.

Mevcut tarihsel bilgilere göre, özel mülkiyetin, sınıfların ve devletin ortaya çıktığı tarihten günümüze değin, kabileler, aşiretler ve devletler arasında 15 bin savaş yaşanmıştır. Ve yine tarihsel verilere göre insanoğlu son 5500 yıl içerisinde sadece 300 yılı savaşmadan geçirmiştir. İnsana ve insanlığa dair her şeye zarar veren savaşların en acımasızları savaş teknolojilerindeki gelişimi de hesaba katarsak kapitalizm çağında yaşanmıştır.

Bu savaşların insanlığa ve toplumlara verdiği çok yönlü zarar göz önünde bulundurulduğunda, insan yaşamında ve toplumsal yaşamda ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. olmak üzere onarılması çok zor olan tahribatlar yaratmıştır. Dünya ezilen halklarının büyük acılar ve ızdıraplar

çekmesine neden olmuştur.

“Savaş, bir ülkeye üç ordu bırakır; bir sakatlar ordusu, iki ağlayanlar ordusu, üç hırsızlar ordusu” (Alman atasözü)

Savaşların insan yaşamı açısından, ekonomik tahribat açısından, doğal çevrenin tahribatı açısından, işsizliğin artması açısından, Demokratik değerlerden kopuş açısından, Silah ve Uyuşturucu Ticaretinin yaygınlaşması açısından, Dünya halkları arasındaki ilişkilerin zedelenmesi açısından, Kültürel ve Tarihi Mirasın tahribatı açısından, Çocukların ve Kadınların uğradıkları mağduriyet açısından, Eğitim ve Sağlık açısından örneklerini farklı noktalarda çoğaltabileceğimiz etkileri mevcuttur. Aynı zamanda ağır savaş koşulları, sadece fiili olarak savaşın içerisindeki insanın değil bir bütün savaşın yaşandığı

topraklardaki tüm nüfusu etkisi altına almakta ve hatta sivil nüfus üzerinde daha ağır tahribatlar olarak kalıtsallaşmaktadır. Savaşın askeri gücü içerisindeki bireylerde ise ağır sendromlar (Vietnam Sendromu vb.) görülmektedir. Örneklersek; Gülhane Askeri Tıp Akademisi'nde (GATA) kendilerine başvuran ve Kürdistan'da çatışmalara katılmış veya çatışmalara tanık olmuş askerler üzerinde yapılan bir araştırma sonucunda, hastaların %27,8'inde anti-sosyal kişilik, %16,6'sında konversiyon bozukluğu ve %8,8'de şizofreni tespiti yapılmıştır.

Emperyalist savaşlara dair bu kadar somut veri ve belirlemeyle birlikte, bugün açısından üzerinde durmamız gereken en önemli nokta, kapitalist ülkelerdeki egemen sınıfların, yeni hammadde ve enerji kaynaklarına hakim olma,

yeni sermaye yatırımları ve yeni pazar alanları yaratma, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki baskı ve etki gücünü koruma çabasının devam ettiğidir. Geliştirdiği savaş teknolojileri ve profesyonel ordu güçleriyle, hali hazırda her an savaşa hazırmiş izlenimi vererek, ezilen dünya halkları üzerinde korku yaratmaya çalışan kapitalist egemen güçler, her yıl hummalı bir şekilde savaş bütçeleri hazırlamakta ve bu bütçeleri ballandıra ballandıra kamuoyuna duyurmaktadırlar. Militarizm, özellikle emperyalizm çağında en geniş boyutlarına ulaşmış, kapitalist ülkelerin ekonomilerini tekellerin yararına askerileştirmiş, kapitalist ülkelerde sürekli bir savaş isterisi yaratmayı başarmıştır. Dünya devrim mücadelelerine, sosyalist ülkelere, günümüzde ise doğalgaz ve petrol yataklarının bulunduğu ve İslamcı rejimlerin iktidar olduğu ülkelere karşı sürekli savaş tehdidinde bulunan emperyalist güçler, geliştirdikleri saldırılarda nükleer, bakteriyolojik, kimyasal vb. her türlü silahı kullanmaktan çekinmemektedirler.

Emperyalist güçler mevcut askeri gücünü ve taktiklerini, yalnızca silah gücüne ve ateş gücüne dayandırmış durumdadır. Modern silahlara sahip olmaları, hava ve kara savaşında üstün oluşları, ileri harp teknolojilerine sahip oluşları, toplu yok edici kimyasal silahları ellerinde bulundurmaları ve paralı askerlerden oluşan profesyonel bir orduya sahip oluşları emperyalistleri askeri

acidan tatmin etmiş görünmektedir. Özellikle ABD ve İngiliz emperyalistleri her zaman dünya halklarının gözünü korkutmak amacıyla silahlı güçlerinin görülmemiş şekilde propagandasını yapmaktalar. Elleri bulunan kitle imha ve yok edici silahların reklamını televizyonlarda sistematik bir şekilde yapıyorlar. Ezilen dünya halklarını korkutmak, emperyalistler karşısında savaşma cesaretlerini kırmak, ezilen işçi ve emekçi kitleleri kapitalizm karşısında boyun eğmek zorunda bırakmak için her geçen gün askeri güçlerini büyütürken tüm dünyada militarizmi geliştirmektedirler.

Dünyadaki silahlanmaya ve kimyasal silahların üretilmesine sözde en çok karşı çıkan ABD emperyalizmi, dünyanın su anda en çok silah üreten-satan ve büyük silah tekellerine sahip ülkesi sıralamasında

var olan birinciliğini kimseye bırakmak niyetinde görünmüyor. Bunun aksine dünyadaki tüm muhalif güçlere ve emperyalist çıkarlarına zarar veren herkese en aşağılık terör yöntemleriyle saldıran yine ABD emperyalizmidir. Görünen o ki silahı üreten, satan, kullanan, insanlığın düşmanı olan, öldüren ve öldürten emperyalizmdir.

Peki bu silahlanmanın sebebi nedir ve emperyalistler neden bu kadar çok silah üretiyor? Bu çok açık, emperyalist haydutlar kâr için üretiyor, dünyadaki hegemonyalarını korumak için kullanıyor ve kullanıyorlar. Dünyada sadece dakikada 1.7 milyon dolar, yılda 900 milyar dolar silahlanmaya harcanıyor. Dünyanın en çok silah üreten ve en çok silah satan ülkelerinin başından ABD, İngiltere ve Rusya geliyor. Sadece 1. Ve 2. Paylaşım Savaşları sürecinde yaklaşık 65 milyon insan öldürüldü. BM kaynaklarına göre her yıl bin insan mayına basarak ölüyor, on binlercesi ise sakat kalıyor. Dünyadaki militarizmin, aşağıdaki istatistiksel değerlendirmesi bile militarizmin gelişimindeki hızı ve yarattığı acı tabloyu görmemize yetecektir.

-Üç saatlik askeri bir harcama tutarıyla tüm dünyada 3.5 milyon çocuğun yaşamını kurtaracak aşular yapılabilir

-Bir bombardıman uçağının tutarı ile 16 tam teşekküllü hastane yapılabilir

-Bir uçak gemisine harcanan para ile 400 bin insanın tam yıl beslenmesi karşılanabilir

-Bir nükleer denizaltının parası ile yüzyılın sonuna kadar tüm insanlar okur-yazar hale getirilebilir. Yada 48 milyon insana temiz içme suyu sağlanabilir

-Afrika ülkelerinde ki askeri harcamalar, %1.5 oranında azaltılsa, kıtadaki açlık yok edilebilir

-Yalnızca bir günlük silahlanma harcaması ile, tüm dünyada 10 yıllık temiz su ihtiyacı karşılanabilir

Emperyalistlerin insanlığın yok oluşu üzerine inşa ettikleri hegemonyalarını ve dünya üzerinde estirdikleri terör dalgasını engelleyecek tek güç ezilen dünya halklarının birleşik anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesiyle mümkün olacaktır.

Kaynaklar;

Faşizmin Kitle Ruhu Anlayışı (Wilhelm Reich)

Seçme Eserler 1 (Mao Zedung) Eserler Cilt 15 (J. Stalin)

Dünya Soykırımlar Tarihi Savaş Hukuku ve Barış (Cafer Demir) Özgür Gelecek sayı134

Gençlik Mücadelesinde Önemli Bir Durak ATİK Gençlik ve Tatil Kampı

İçinde yaşadığımız sistemin kuralları, gençlik açısından genelde bir zıtlığı ifade eder. Kariyerizm, bireysellik, sorgulamayan, para hırsı, sömürme dürtüsü, dalavere, kibirlilik, isyan etmeyen vb. duygular ve özellikler kapitalist-emperyalist sisteme has özellikler olup egemenler tarafından gençliğe empoze edilmeye çalışılır. Daha okul sıralarından başlamak üzere, her gencin yapması gereken, bireysel yaşam tarzına alışması ve sistemin kurallarına göre yaşamını kurmasıdır. Ne var ki gençlik doğası gereği, isyana meyillidir, paylaşımcı özelliğini yitirmemiş, kariyerizm ve bireysellik/bencillik zehrinden henüz çok az tatmıştır. Bu özelliği ile o hem burjuvazi, hem de proletarya tarafından sürekli ilgi alanı dahilinde olmuştur.

Kapitalist-emperyalist sistemin egemen olduğu günümüz koşullarında gençlik, burjuva ideolojiden daha fazla etkilenmektedir. Devrimci mücadelenin geri olduğu, ancak toplumsal hak arama mücadelesinin yükseldiği günümüzde gençlik mücadelenin en ön saflarında yer almaktadır. Avrupa'da yaşanan 2008 krizinden, Afrika ve Orta-Doğu halk isyanlarına, Asya'da gelişen devrimci mücadeleye kadar gençliğin inkar edilemez rolü egemenlerin

korkulu rüyası haline gelmiştir.

Avrupa gençliğinin egemenlerin hak gasplarına karşı gün geçtikçe artan öfkesi, onun yaşam tarzında etkilenmesini beraberinde getirmiştir. Daha dün sokaklara çıkmayı bilmeyen geniş halk gençliği, son on yılda özellikle eğitim alanında yaşanan gasplara karşı okulları boykot ederek, amfilere barikatlar kurarak, sistemin dayattığı *ehlileştirme* çabalarına darbe vurmuştur. Gençlik, sistemin dayattığı eğitim sisteminden rahatsız olmuştur ve bunu eylemleriyle dile getirmiştir. Aynı şekilde gençlik, G8 ve NATO gibi işgal ve talan aygıtlarına karşı da sesini yükseltmiştir.

Bu gelişmeler içerisinde göç-

men gençlik, özelde Yeni Demokratik Gençlik tüm enerjisiyle mücadelenin içinde yer almış, dünya ezilen halk gençliğinin enternasyonal sesi olma çabasını göstermiştir. YDG, geçtiğimiz son on yıllık zaman diliminde, halk gençliğinin sesi olma görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışmıştır.

Ancak gençlik örgütlerinin doğası gereği, daha çabuk kabuk değiştirme özelliği vardır. Gidenlerin yerini yenilerinin doldurması, boşalan mevzilere yeni gençlerin dolması kaçınılmaz olarak karşımızda durmaktadır.

YDG'yi genç nesillerle buluşturmanın en önemli arenalarından bir tanesi de tatil kamplarıdır. Ortalama üç haftalık bir süreci barındıran yaz kampının en önemli özelliği, tüm günümüzün planlı ve programlı bir şekilde ele alınması, daha da önemlisi bu süreci gençlerle birlikte yaşamamızdır. Bir yıl boyunca etkilemeye ve örgütlemeye çalıştığımız gençlerle, üç hafta boyunca bir arada ve birlikte yaşamak gibi bir durum, YDG'liler için önemli bir fırsat sunar. Bu süre boyunca yaşanan sevinç ve acıların paylaşılması, ilişkilerin pekişmesi açısından bulunmaz bir nimettir. Zira genç nesilleri bir arada tutan en önemli yan, beraber sevinmek, beraber

Kampa Katılanlar Değerlendiriyor

Nazlıcan (18): İlk defa yaz kampına katıldım ve çok hoşuma gitti. Bir çok şey öğrendim burada. Sıcak arkadaşlıklar ve yoldaşlıklar edindim. Bir daha ki kampa katılmayı düşünüyorum.

Onur (19): Kampa ikinci katılışım. Çok güzel buldum burayı, daha önce Yunanistan kampına katılmıştım. Bu tür kolektif yaşamın egemen olduğu kamplar çok hoşuma gidiyor. Arkadaşlığı geliştiriyor. Kolektif yaşamın ne demek olduğunu insan anlıyor. Eğitim çalışmaları çok yararlı oluyor. Özellikle grup olarak yapılan hazırlıklar olumlu oluyor. Mesela bir Antalya'da tatil yaptığımda hiç bir şey öğrenemedim, ama burada hem tatilimizi yaparken aynı zamanda teorik ve pratik bir çok şeyi öğreniyoruz. Hiç bir günümüz boşa geçmiyor. Her günümde arkadaşlarımla ve yoldaşlarımla geçiyor, politik düşüncelerimi paylaşıyorum, kolektif yaşam var ve tüm gençliği kamplara katılmaya çağırıyorum.

Ali (21): İlk defa bu kampa katılıyorum. Umdüğünden güzel geçti. Bu kampta komünal yaşam tarzında bir işleyiş var. Gerek eğitim çalışmalarında, gerek pratikte olsun bu yaşam tarzını görmek mümkün. Bu yönüyle çok olumlu buluyorum kampı ve burda olduğumdan mutluluk duydum. Seneye görüşmek üzere.

Meral (35): Bu kampa bir hafta katıldım ve Türkiye'den geliyorum. Geldiğimden beri farklı aktivitelerle karşılaştım. Elbetteki arada yağmur ve hava koşulları olumsuzluk yaratabiliyor. Ama buna rağmen inanılmaz güzel bir ruh var. Fiziksel şartlar iyileştirilebilir, o ruhu kaybetmeyin diyorum, onu çok sevdim. İlk kez bir çadır kamp deneyimim oldu. Biraz böceklerle savaş verdim (gülerek) onun dışında her şey gayet mükemmeldi.

Zeliha (23): Bu yıl ikinci kez katıldım. Genel olarak çok olumlu bir ortamdı. Bütünlüklü hareket etmemiz, kolektif çalışmamız, yeri geldiğinde disipline uymamız vs. bunların hepsi bizlere avantajlı bir ortamı sağladı. Gençlik kampı boyunca genelde çok olumlu bir tablo çizdi. Özellikle eğitim çalışmalarında, (ufak tefek bir takım sorunlar dışında) her sabah eğitimlerine hazırlanması, özellikle bunu kendi içlerinde yapmaları çok olumluydu. Aynı durum kadın arkadaşlarımız içinde geçerli. Onların hem eğitim çalışmalarını yapmaları, sohbetler gerçekleştirmeleri o bütünlüğü sağladı. Yine kamp seminerlerinde kampa olumlu bir etki bıraktığını düşünüyorum.

Ali (Konseyden): Kampa ikinci defa katılıyorum. Güzel bir dayanışma örneğini gördük ve yaşanan sıkıntıları hep birlikte aştık ve birlikte ürettik. Bu tür kamplara ATİK camiası içinde yer alan herkesin katılmasını öneriyorum. Kolektif üretim ve tüketimi yaşamaları bağlamında önemli. İkinci boyutuyla, burada oluşan dostluk, arkadaşlık ve yoldaşlık ilişkileri daha fazla pekişiyor. Alanlara daha fazla bir motivasyonla dönüyoruz. Bunun gittiğimiz alanlarda ki insanları etkilemede de verimli olduğuna inanıyorum. Bir daha ki kampa ATİK aktivistlerinin katılımını bekliyorum.

eğlenmek ve acıları paylaşmaktır. Politik düşüncelerin tartışılması ve paylaşılmasıdır.

Burjuva yaşam içinde zorlanarak uygulamaya çalıştığımız kolektif yaşamı sinamanın en önemli fırsatı yaz kampıdır. Kolektif yaşam, birlikte üretme ve tüketme, iş bölümü bizi zorlayan ancak uygulandığında muazzam birliktelikleri beraberinde getiren momentlerdir.

22. Blanes gençlik ve tatil kampının en olumlu yanı; paylaşımın ve kolektif hareket tarzının tüm zorluklara karşın yaşanmış olmasıdır. Yaşanan olumsuz hava koşullarına rağmen, gençlik tatsız ortamı tersine çevirmesini bilmiştir. Keza kamp organizesinde yaşanan eksikliklere rağmen, olanaklar çerçevesinde kültürel, etkinlikler icra etmeleri, gençliğin istediğinde neleri başarabildiğini göstermiştir.

Kampa katılan gençliğin önemli bir kısmı, yeni ve 20 yaş altı gençlikten oluşmaktaydı. İlk etapta disiplinsizliğe meyilli gençler olarak görünse de, bu durum kampta tam tersi olarak kendisini göstermiştir. Eğitim çalışmalarına 15 yaş altı gençlerin zamanından önce katılmaları ve o heyecanla eğitimi beklemeleri geleceğe dair heyecanlar yaratmaktadır. Konuların gruplara dağılımı, grupların kolektif çalışma çabalarını sergilemeleri başlı başına kolektivizm noktasında ilerlemelerin yaşanmasını beraberinde getirmektedir.

Eğlenmek biz gençlerin doğasında vardır. Burası inkâr edilemez. Burjuvazinin eğlenme tarzıyla, YDG'nin eğlenme anlayışı birbirine zıttır. Burjuvazi alkol-uyuşturucu-taşkınlık üçgeninde ve tüketime dayalı eğlenceyi pazarlarken, bizler ise eğlenirken üretmeyi ve dayanışmayı esas al-

rız. Bu anlayışla yapılan kültürel etkinliklere, birlikte üretilen çalışmaların sunulması, hem kamp ortamına renk katarak kültürel aktiviteyi olumlu kılmış, hem de hazırlık boyunca gençler arasında ilişkilerin gelişmesine önemli katkılar sunmuştur.

Her aktivitede olduğu gibi bu kampta da merkezi ve yerel yönetimlerde yer alan YDG'liler önemli tecrübeler edindiler. Yönlendirme, sorumluluk alarak ilk olarak harekete geçme, sorunları önceden görme, kampın hedeflerini biran için gözden kaçırmadan günlük, haftalık planları yapmak, tartışma, uygulamak ve bu planları sürekli denetimden geçirmek yöneticilere düşen görevlerdi.

Yaşamın disipline edilmesi anlamına gelen kamp kurallarına edilen riayet, bilinçlerin gelişimini tetikleyen teorik çalışmalar, kolektif yaşamı perçinleyen ortak aktiviteler göstermiştir ki; gençlik bu tür aktivitelere yatkındır ve burjuva duyguların henüz daha az etkisi altındadır. YDG'lilerin bu gerçekle yüzleştiği bir kampı daha böylece geride bırakmış olduk.

Hessen YDG Eğitim Kampında Buluştu

Hessen'in Gernsheim kasabası yakınlarında biraraya gelen YDG'li gençler bir eğitim kampı gerçekleştirdi. Almanya YDG tarafından organize edilen kamp, 20-21 Ağustos tarihleri arasında, Mannheim, Darmstadt, Koblenz, Frankfurt, Wetzlar ve çevresindeki alanlardan 38 gencin katılımıyla gerçekleşti. Kampa katılanların örgütlü mücadeleye ilgi duyan gençler olmasından kaynaklı, eğitimlere başlanmadan önce **"Örgütlü mücadele ve YDG"** sunumu yapıldı. Bunun sonucunda YDG'nin belli olaylar konusunda ki görüş ve duruşu üzerine sorulara cevap verildi ve birlikte tartışıldı. Hemen sonrasında kampın ana konusunu oluşturan **"Doğa ve Çevre katliamları bağlamında Atom Santralleri"** konusu ele alındı.

Gençliğin yapmış olduğu sunumda; günümüzde özellikle de Fukuşima'da yaşanan felakete tekrar gündeme gelen Atom santrallerinin, doğa ve insan hayatı üzerinde ki etkileri ve alternatif yenilenebilir enerji kaynakları tartışıldı. Üretilen enerjinin sadece küçük bir bölümüne kaynaklık eden, egemenlerin oldukça güvenli olarak dillendirdikleri üretim santrallerinin neden ısrarla kapatılmadığı, bunun altında yatan ekonomik ve askeri stratejiler ortaya kondu.

Bu yıl YDG Festivalinin de ana temasını oluşturan, doğa ve çevre katliamlarına karşı devrimci-demokrat gençlerin sergilemesi gereken tutum ve bunun için yapılan mücadelenin önemi vurgulanarak yapılan tartışma-

lar sonucu eğitim konusu sonlandırıldı.

Havanın da sıcak olmasından faydalanılarak verilen arada, voleybol turnuvası düzenlendi. Daha sonrasında da kamp katılımcıları tükenmeyen enerjileriyle futbolla devam ettiler.

Akabinde açık havada devam ettiğimiz eğitimde bölge sorumlusu arkadaşın ele almış olduğu **Militarizm** konusu işlendi. Militarizmin hedef ve amaçları, Alman ordusunun yeni yapılanması ve okullardaki propagandası, Militarizme karşı YDG'nin duruşu ele alındı. Gençlerin özellikle okullarda yapılan propaganda konusundaki yaşadıkları deneyimleri aktarmaları, Almanya'nın askerliği gönüllü askerliğe çevirmesinin ardındaki amaçları konusunda yaptıkları tartışma sırasında önemli noktalara değinildi.

Akşam kolektif bir şekilde hazırlanan yemekten sonra ateş yakılıp, Grup Haykırış elemanları eşliğinde hep birlikte türküler, marşlar söylendi. Tüm gençlerin bir arada olduğu, oldukça eğlenceli geçen güzel bir akşam yaşandı.

Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde yapılan kahvaltı sonrası, eğitime **"Faşizm ve Avrupa'da yaşanan ırkçılık"** konusuyla devam edildi. Tarihsel olarak I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşları sonrası emperyalist-kapitalist sistemin faşizme evrildiği ülkeler hakkında bilgiler verildi. Günümüzde faşizm ve ırkçılık arasında ki bağın işlendiği sunumda, devrimci-demokrat gençlerde dahi var olan ırkçılık kalın-

tları üzerine ufak bir deney yapıldı. Empati kurmak adına, günümüzde ırkçılık politikası güdenlerin, nasıl düşündükleri, neyi amaçladıkları, düşüncelerini toplumda nasıl dile getirdiklerine ilişkin bir deney yapıldı.

Sunumun ardından gerçekleştirilen sonuç bölümünde elde edilen bilgiler, kolektif bir çalışma tarzının olumlu yansımaları oldu.

Eğitime YDG'nin Kültür-Sanata bakış açısıyla son verildi. Bu bağlamda önümüzde örgütlememiz gereken önemli bir etkinlik olan **Kültür-Sanat Festivali** ele alındı.

Hessen YDG'si tarafından yapılan açıklamada şunlara yer verildi: **"Festivalin yapılacağı bölge olarak üzerimize düşen sorumluluğun farkındayız ve bu konuda kampımıza katılan gençlerle festivalin propagandası konusunda ortak çalışmalar yürüteceğiz."**

Tek tek değerlendirmelerde bölgesel kampa yönelik eleştiriler sunuldu. Yapılan değerlendirmelerde, eğitimlerin oldukça olumlu olduğu belirtilirken, bunun basitten karmaşığa evrilmesi gerektiği konusu vurgulandı ve eğitimlerde kavram tanımlarının önemine dikkat çekildi. Genel olarak kampın gerek kurulan arkadaşlıklar, sıcak ortam konusunda, gerek kolektif yaşamın olumlu etkisi üzerinde oldukça olumlu eleştiriler yapıldı. Çoğunluğun düşüncesi bir sonraki kampın daha uzun olması gerektiği, ve hatta daha sık kamp yapılma olanağının olması yönündeydi.

Burada belirtmek isteriz ki; yaşları daha çok genç olmasına rağmen, gençlerin politik bilgi ve duyarlılıkları bizleri şaşırtmış ve bir o kadarda umutlandırmıştır. Eğitim sürecinde gençlerin yaptığı tartışmalar; sistemin yalan yanlış bilgileriyle kandırmaya çalıştığı gençlerin bunun kısmen bilincinde olduğu ve buna karşı kendi düşüncelerini oluşturmaktan vazgeçmediklerini göstermektedir.

Gerek Tunus, Mısır, Libya gibi kuzey Afrika ülkelerinde, gerekse de Fransa, Yunanistan, İtalya ve diğer Avrupa ülkelerinde yaşanan hareketlilikler en son İngiltere'de yaşanan gençlik ayaklanması, egemenlere korkulu günler yaşatmıştır. Geline aşamada artık gençlik geleceklerinin ellerinden alınmasına seyirci kalmayacaklarını sokaklarda haykırmaktadır. Tabi ki dünyadaki bu gelişmelere Almanya'da ki gençlikte duyarlılık göstermektedir. Bu durumda yılların deneyimine sahip bir gençlik örgütü olarak, bu durumu ezilen halk gençliğinin lehine değerlendirmek ve örgütümüzü daha ileriye taşımak gibi önemli görevler bizleri beklemektedir. Bunun bilinciyle hareket etmeli, gençliğin sistem karşısında ki tepkilerini ancak örgütlü bir güçle çözüme ulaşılabileceğini tekrar tekrar vurgulamalıyız.

Böylesine başarılı geçen bir kampın verdiği moral ve motivasyonla ve YDG örgütlülüğünü daha ileri taşıma umuduyla önümüzdeki süreçte kolektif örgütleyeceğimiz bu tür çalışmalara gereken önem verilmesi gerekmektedir."

Doğanın Sömürülmesine, Çevrenin Kirletilmesine Karşı Mücadele Ertelenmez Bir Görevdir

Çevre sorunu ve bu sorun kapsamında yürütülen tartışmalarda doğada yaşayan tüm canlıların telafisi mümkün olmayacak bir durumla karşı karşıya olduklarını söylemek abartı olmayacaktır. Bu gerçekliği her gün yaşamımızda daha fazla hissetmekte ve muhatabı olmaktayız. Ancak bu durumda doğru değerlendirmek durumundayız. Yürütülen tartışmalar ortaya konulan veriler ve çözüm noktasında ciddi kafa karışıklıklarının olduğunu belirtmekte fayda var.

Soru şu çevre sorunu nedir? Doğada yaşayan tüm canlılar birbirleriyle etkileşim içerisinde. Bu etkileşim ekonomik, fiziki, kültürel, biyolojik vs.. alanları kapsar ve bunun birleştiği ortam çevremizdir, yani doğadır. Çevre kirliliği sorunu günümüzde doğanın kendini yenilemesini, yeniden üretmesini engelleyen bir aşamaya gelmiştir. Sorunun bu denli ciddi bir boyuta ulaşması, sorunun kaynağının araştırılması ve çözümler bulunması için yapılan girişimleri de daha tartışılır hale getirmiştir. Birçok anlayış bu sorun üzerine araştırma, inceleme yaparak bu konudaki düşüncelerini açıklıyor. Dünyanın yok olma aşamasına geldiğini ifade edenlerden, korkulacak bir şey olmadığını söyleyenlere kadar çok geniş bir yelpazede açıklamalar yapılıyor, araştırma sonuçları yayımla-

bu tespit doğru gözükebilir. Ancak bu belirleme ile yapılmak istenen şey sorunu kişiselleştirmektir. Sorun kişiselleştirildiğinde doğal olarak çözüm de buna paralel kişiselleştirilecektir. Aşırı kâr hırsı ile hareket ettiği söylenen kişi ve şirketlerin neden böyle davrandıkları, hangi anlayış ve ideoloji ile hareket ettiklerinden söz edilmez. Aksine tüm bunlar gizlenmeye çalışılır. Çünkü neden ve niçin soruları sorulmaya başlandığında sorunun kişisel olmadığı, aksine sınıfsal bir niteliği sahip olduğu gerçeği açığa çıkacaktır. Burada şu soruyu sormakta fayda var. Sorun bireysel değilse bu durumun arkasında yatan gerçeklik nedir? Bu soruya rahatlıkla şu cevabı verebiliriz KAPİTALİZM.

Kapitalizm niteliği gereği her şeyi metalaştırır. Kendisi için kâr elde etmenin bir aracı haline getirir. Bu kapsamda doğa, kapitalizmde meta üretimi için burjuvazinin ihtiyaç duyduğu çeşitli hammaddeleri sağlayan en önemli ve en büyük araçtır. Kapitalizmin temel niteliklerinden biri azami kâr hırsıdır. Ürettiği metayı kendisi için en ucuz üretip pazarda yüksek fiyata satmaya çalışır. Bu nedenle doğayı da kendi kârı ve sermaye birikimi için bir araç olarak görür. Ondandır elde edeceği kaynakları hammaddeleri en az maliyetle elde etmeye çalışır. O yüzden

malarla gizlenmeye çalışılan şey sorunun kaynağının kapitalizm olduğudur. Bu sorunu sınıf mücadelesinden koparmak yanıltıcı ve tehlikeli sonuçlar doğuracaktır. Çevre sorunu da kapitalizme karşı yürütülecek mücadelenin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Aksi durum yanlış bir yorumlamayı ve yönelimi beraberinde getirecektir. Kapitalistlerin ve burjuva medyanın bu konularda bir hayli gayretkeş olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Sömürünün gizlenme durumu bu alanda da kendisini göstermektedir. Doğayı bir hammadde kaynağı olarak görenler, hoyratça sömürenler yaşanan sıkıntılarda sanki geniş emekçi yığınlar bu sorunların esas sorumlularmış intibasını oluşturmaktan geri durmuyorlar. Mesela yağmur ormanları kesilir, su sıkıntısı yaşandığında bahçenizi sulamanızdan tutun eve günlük su ihtiyacınızda kısıtlamalar yapmanız propaganda edilir. Fabrika atıkları sonucu suların nasıl kirletildiği, bunun kimler tarafından hangi amaçlarla yapıldığı sürekli gizlenir. Burada sömürüyü gerçekleştiren sınıf yani burjuvazi doğayı ve çevreyi de sömürmekten ve kirletmekten geri durmuyor.

Bu nedenle kapitalizme karşı verilen mücadelede çevre sorununa da hakkettiği önemi vermek durumundayız. Doğanın sömürülmesine, çevre kirliliğine karşı da mücadele edilmelidir. Geline aşamada bu ertelenmez bir görevdir.

Kapitalizm öncesi sınıflı toplumlarda çevre sorunları daha çok yerel ve bölgesel düzeyde yaşanıyordu. Doğa içinde oluşan bu hasar nispeten 'küçük ve geçici' olduğu için doğa henüz kendisini yenileyebiliyordu. Çevre sorunu kapitalizmle birlikte muazzam boyutlara ulaştı, sorunlar bölgesel düzeyden tüm dünyayı etkileyecek noktaya geldi.

Çevre sorunlarının temel nedeninin kapitalizm olduğunu belirtmiştik. Kapitalist üretim tarzı daha fazla kâr elde etme esasına dayanır, bu nedenle kapitalist üretim, doğanın korunması ve insan ihtiyaçları gözetilerek gerçekleştirilmez. Kapitalizm için bu durum, zaten eşyanın tabiatına aykırıdır.

Kapitalizmin doğaya temel yaklaşımı, doğayı kendisi için bir hammadde kaynağı olarak görmesidir, bunu gerçekleştirmek için doğayı daha fazla denetimine almaya çalışır. Bunu sağladığı oranda talanı ve sömürsünü artırır. Kapitalizm daha fazla kâr elde edebilmek için çevre konusunda alınabilecek en basit korunma tedbirlerini dahi maliyetlerinin artmaması için almaz. Fabrika bacasına filtre bile taktırmayan kapitalistin doğayı düşünmesi beklenemez.

Kapitalizm doğayı sadece kendisi için bir kaynak olarak görürken, buna "insani" bir maske takmaya çalışır. Ve doğanın insan için var olduğunu, insanın gereksinimlerini karşılaması için ilahi bir güç tarafından yaratıldığını söyler. Bu anlayışla sömürsünü gizlemeye çalışır veya şirin görünmek adına çevreci görünümüne bürünür ormanları hoyratça kesenler, Teme vakfı gibi kurumlar içerisinde yer alarak ağaç dikme yeşil alan oluşturma aymazlıklarından da geri durmazlar.

İnsan doğanın ayrılmaz bir parçası olduğu için doğadaki her olumsuz gelişme insanı da doğrudan etkiler. Bu anlamıyla çevre sorunu, kelimenin tam anlamıyla bir insanlık sorunudur. İnsana değer vermeyen bir sistemin, doğaya değer vermesi beklenemez. Her yıl 11 milyon çocuk hava kirliliği nedeniyle ölüyor. Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre çevre kaynaklı hastalıklar her 45 dakikada 300 dolayında ço-

nuyor. Tüm bu karmaşa ve tartışmalar içinde insanların kafaları iyice karışıyor. Zaten, yapılan açıklamaların çoğu sorunun esas nedenlerini gizlemeyi ve hedef şaşırtmayı amaçladığı için durum daha karmaşık bir hal alıyor.

Bu çarpıtma girişimlerinin başında sorunun kaynağının aşırı kâr hırsı ile hareket eden kişi ve şirketlerin olduğu anlayışı gelir. Uzaktan bakıldığında

ormanları keser; akarsuları, denizleri, havayı kirletir. Yani doğayı talan eder. Kendi maliyetini artıracak her türlü yol ve yöntemden uzak durduğu için, bu talanı en vahşi şekil de gerçekleştirir. Çünkü kapitalistler için önemli olan şey, elde edecekleri kârın oranı ve miktarıdır. İşte "bireysel" olarak kapitalistler ve şirketler bu amaçlarla hareket ettiklerinden, çevreyi kirletmekte bir sorun görmezler. Yani bu açıkla-

cuğun ölümüne neden oluyor. Dünyada, çoğu kadın ve çocuk, yılda 15 milyon insan açlıktan ölüyor; bu, 2 saniyede bir insanın açlıktan öldüğü anlamına geliyor. Yaşam alanlarının yok edilmesi nedeniyle dünyadaki canlı türlerinin 1/5'i 20 yıl içerisinde yok olacak. 1 milyardan fazla insan temiz içme suyundan yoksun durumda ve küresel ısınma nedeniyle iklim değişiklikleri yaşamı tehdit ediyor. Bu yaşananlar kapitalizmin insan ve doğa için ne kadar tehlikeli olduğunu çarpıcı bir şekilde bir kez daha ortaya koymaktadır.

Kapitalizm; aşırı kâr hırsını karşılamak için yarı-sömürge ülkelerin emek gücünü nasıl sömürüyorsa, aynı amaçla bu ülkelerin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını da sömürmektedir. Emperyalistler yarı-sömürge ülkelerin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını kendi denetimlerine almak için yüzyıllardır aralarında büyük bir kapışma içerisindedirler. Emperyalistlerin kendi aralarındaki bu dalaştan yine en fazla zararı yarı-sömürge ülkelerin halkları görmektedir. ABD'nin Irak işgali bunun son örneklerindedir. Petrolün denetimi için yapılan bu işgalde Irak her açıdan tahin edilmiştir. Konumuz itibariyle, doğanın nasıl yok edildiği

sonucunda reaktörlerden gökyüzüne sızan duman ve suya karışan plütonyum sonuçları ileride görülebilecek sonuçları doğuracaktır. 1986'da Çernobil'de yaşanan patlamanın sonuçları hala telafi edilebilmiş değildir. Sorun sadece patlayan reaktörlerde değildir, kimyasal atıkların nasıl saklanacağı da ciddi bir sorundur. Emperyalistlerin bu duruma çözümleri yarı sömürge ülkelere para karşılığında bu atıkları depolamaktır. Radyoaktif gazlardan korunmak mümkün değildir. Bugün en tehlikeli kirlilik olarak atom kirliliğini söylemek abartı değildir. Bunun yanı sıra suyun, havanın ve toprağın kirletilmesi had safhadadır.

Tüm bu sorunlara ve sıkıntılara karşı geniş emekçi kesimlerin tepkilerinin düne oranla yükselmekte olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Avrupa'nın birçok ülkesinde kitlesel protestolar gelişmekte, platformlar kurularak mücadele edilmektedir. Bu durum ileriye taşınması gereken olumlu bir gelişmedir. Bu gelişmeler kapsamında "Almanya'da Nükleer Santrallere Hayır" adı altında gerçekleştirilen eylemlere 160.000 civarında insan katıldı. Almanya'nın 20 ilinde yapılan bu protestolar

günlerce TV'lerden canlı olarak tüm dünyaya izletilmiştir.

Bu politikanın sonucu olarak dünyada 1.4 milyar insan temiz sudan yoksun bir şekilde yaşamaya çalışıyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün 2002 yılı verilerine göre dünyada yaşayan her 5 kişi den 1'inin geliri 1 dolardan az; dünya nüfusunun yarısı ise 2 dolardan az kazanıyor. Buna rağmen üç büyük zenginin serveti, 48 ülkenin ulusal gelirini aşıyor. Dünyanın en zengin % 20'lik dilimi arasında 1913 yılında 11 kat olan gelir uçurumu bugün 80 kata çıktı. İşte kapitalist sistemin yarattığı sonuçlar.

Dünya yüzeyinde her yıl 6 milyon hektar alan çölleşiyor. 184'ü memeli olmak üzere 970'i aşkın tür, yeryüzünden yok olmanın eşiğinde. Doğal Hayatı Koruma Vakfı'nın (WWF) "Ekolojik Ayak izi Araştırması" sonuçlarına göre son 30 yılda doğal kaynakların % 30'u bir daha yerine konulamayacak şekilde tüketildi. Son süreçte yaşanan olaylar bu sorunun daha fazla gündemimize girmesine vesile olmuştur. Japonya'da yaşanan deprem ve sonrasında yaşanan gelişmeler karşı karşıya olunan tehlikeyi bir kez daha gözler önüne serdi. Atom reaktörlerinde yaşanan patlama

ilk kez bu boyutta bir kitleliliği yakalamaktadır. Berlin'de 20.000 insan CDU merkezi önünde toplanarak, Nükleer santralleri derhal kapatılmasını talep etti. Yine Almanya'da yapılan eyalet seçimlerinde Baden Württemberg ve Rainland Pfalz eyaletlerinde CDU seçimleri kaybetti. Bu durum Almanya'yı Nükleer santralleri kapatmak zorunda bıraktı. Yine İsviçre'de Bern kenti başta olmak üzere protestolar gerçekleştirildi. Bern'de 1000 civarında öğrenci okullarını terk ederek seslerini duyurmaya çalıştılar. Keza İtalya'da da halk Nükleer santrallere hayır dedi. Bu gün dünya çapında 435 Nükleer santralin %90 AB, ABD ve Japonya'da bulunmakta elbette bu bir tesadüf değildir.

Tüm bunlardan kaynaklı; doğanın sömürülmesine, çevrenin katledilmesine, nükleer santrallere karşı önümüzdeki süreçte kitlesel olarak karşı çıkmaz kaçınılmaz görev olmalıdır. Gelecek nesillere karşı, bu görevi yerine getirmekle sorumlu olduğunuzu unutmamalıyız. Tabi ki karşıt mücadele, bu sorunun kaynağını oluşturan KAPİTALİZME karşı mücadeleyle bütünleştirilmelidir mutlaka.

Sefillerin Başkaldırısı

Murat Çakır

Britanya'da başlayan olaylar ve televizyonlara yansıyan görüntüler, salt skandal gazetecilerinin değil, neoliberal elitlerin de iştahını kabartmış gibi. Bugünlerde Avrupa medyasını okuyanlar, polis ve orduya özel yetkiler verilmesinden, idam sephalarının kurulmasına kadar sayısız »öneri« okuyabilir.

Ütoya Katliamı'ndan sonra köşelerine çekilen sağ popülistlere gün doğdu. Muhafazakârından, sosyaldemokratına, egemen bütün partiler sağ popülizmin söylemini parlamentolara ve kamuoyuna taşıyorlar.

Avrupa solu ise talanların ve kundaklamaların »meşru direniş biçimi« olup olmadığını tartışıyor.

Britanya'da bu olayların patlak vereceğini görmek için kâhin olmaya gerek yoktu. **Thatcher Dönemi'**nden beri mütemadiyen uygulanan politikalar, »ne zaman sosyal patlama olacak« diye sorduruyordu zaten. Sonucunda da bir kıvılcım sokakları yangın yerine çevirmeye yetti.

Olayların arka planına baktığımızda, neoliberal yıkım politikalarının ve Avrupa'nın militaristleştirilmesinin asıl neden olduğunu görebiliriz. Perşembe günü ajanslara düşen bir araştırma haberi bu politikaların sonuçlarının 15 – 24 yaş grubu için ne anlama geldiğini gösteriyor.

Araştırmaya göre Avrupa ortalamasında gençlerin yüzde 20,5'i işsizlik kısıcında. Örnek bir sıralama yaparsak bu oran İspanya'da % 45,7; Yunanistan'da % 38,5; İtalya'da % 27,8; Fransa'da % 22,8; Britanya'da % 19,6 ve Almanya'da % 9,1.

Araştırmanın diğer çarpıcı yönü ise, istihdam edilenlerin yaklaşık yüzde 40'ının güvencesiz işlerde çalıştırılmaları ve yoksulluktan kurtulamadıkları. Bu sonuçları Avrupa metropollerinin göçmen ve yoksul oranının yüksek olduğu semtlerindeki sosyal ihtilaflarla, sosyal adaletsizliğe uğrama hissini yaygınlaşmasıyla, perspektifsizlikle ve polisin gündelik ırkçılığı ile birlikte ele alırsanız, olayların çıkmaması için hiç bir neden kalmadığı sonucuna varırsınız.

Egemenlerin olaylara verdiği yanıtta baktığımızda ise, olayların Avrupa çapında otoriter iç düzen kurmak için gerekçe hâline getirildiğini görebiliriz. Örneğin Britanya hükümeti tüm demokratik hukuk devleti kurallarını rafa kaldırarak, olaylara karışanları bir kaç saat bile sürmeyen muhakeme sonucunda hapis cezalarına çarptırıyor. Parlamento ise bir dilekçe üzerine idam cezasının yeniden uygulanması konusunu görüşecek. Bununla birlikte, polis devletini kurumsallaştıracak yasa tasarıları hazırlanıyor.

Görüldüğü kadarıyla sefillerin başkaldırısı egemenleri hem korkutmuş, hem de sevindirmiş durumda. Bankaların küresel çapta gerçekleştirdikleri gaspı, yoksullar küçük çapta yapmaya kalkışınca etekleri tutuşuyor elbette. Ama, aynı zamanda da, önceden yaratılmış korku toplumu kullanılarak, otoriter yönetim biçimlerini kalıcılaştırmak için ellerine fırsat geçtiğini düşünüyorlar.

Peki, Avrupa solu ne yapıyor? Daha önceleri »Britanya'daki iş yerleri Britanyalılara« başlığı altında yapılan spontane grevlere anlayışla bakan sendikalar, şimdi sessiz. Politik sol ise, aynı Paris banliyöleri yandığında yaptığı gibi, »ama, şiddet kullanarak da olmaz ki« modunda ve protestoların »politik önderi« olmadığından şikayetçi.

Halbuki sorun protestocuların politik »önderden« yoksun olması değil. Asıl sorun, Britanya solunun neden yıllardır artmakta olan toplumsal hoşnutsuzluğu politize edemediğidir. Bu açıdan olayların, sadece kapitalizmin krizine değil, Avrupa solunun da basiretsizliğine işaret ettiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

MUNZUR'DA HALKLARIN ve NEHİRLERİN KARDEŞLİĞİ FESTİVALİ ve KAR ALTINDA BEŞ KIZIL KARANFİL

**“ Bir eski öyküdür o bilirsiniz
Ülkemin orta yerinde gizli
Direngen masallardan kalma bir
öykü
Bir arpa ekmeği kadar sıcak
Ürkek, ve savaştı bir halkın
türküsüdür o
Güneşin ve suların ülkesidir
bilirsiniz
Adı İsyanlara yazılı
Adı Dersim ”**

Bu sene bahar nedendir bilinmez, başka kokular ve başka renklerle bezemişti Dersim'in dağlarını. Kış beklenenden ağır geçmiş, baharın gelmesiyle erimeye başlayan kar suları Munzur Suyu'nu bir çağlayana dönüştürmüştü. Yeşilin onlarca tonuna bağırları açan toprak, çeşit çeşit börtü böceğin yarattığı hareketle, aylarca süren ölüm sessizliğini bozmuş ve doğa bir cümbüş yerine dönmüştü. Bin bir renkle açan çiçeklerin kokusu, usulca esen rüzgarlarla ovanın bir ucundan öbür ucuna yayılmıştı. İnsanın ilk soluduğu anda, burnunu sızlatacak kadar güçlü bir kokuydu bu. Uçurum başlarında ki ürkek gölgeler yeniden belirmeye başlamıştı. Bu gölgeler sarp kayalıklardan usulca süzülüp, su içmek için Munzur Suyuna inen dağ keçilerinin gölgelerinden başka bir şey değildi.

Baharın gelişini müjdeleyen cemre pırıltıları, toprağın ısınmasıyla kaybolmaya başlamıştı. Güneşin ısıttığı her vadi rengarenk Nergisler, menekşeler, papatyalar ve kardelenlerle renklenmiş, kısa süre önce filizlenen kengerler boy vermeye başlamıştı. Bahar bu sene tüm cömertliğini sergilemiş, dağlar, ovalar ve bayırlar yeşilin tüm

tonlarına bezenmiş, zenginleşmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla ırmak kenarlarına üşüşen Keklik ve Pepuk kuşlarının sesleri, Munzur Suyunun coşkun sesine karışmış, güneşin ışımasıyla işlerine koyulan köylüler, doğanın bu benzersiz dinletisine kulak kabartmışlardı.

Ali Boğazi'na bakan vadideki köylere henüz karanlık çökmemişti, köylüler günlük rutin işleriyle uğraşiyor, kadınların çamaşır yıkamak için kurduğu kazanların altında yanan tezek kokularına, kimi evlerden yayılan sıcak yemek kokuları karışıyordu. Kuzeyden esen sert poyraz dağ yamacındaki otları sağa sola dalgalandırıyor. Gün boyu sakin duran köpekler, köyün üst kısmındaki meşe ormanına doğru yönelmiş uzun uzun

köylülerden biri, köylüler gelenleri tanıdı. Ama yine de günün bu erken saatinde köye gelişlerine bir anlam veremiyorlardı, acil bir durum olduğu belliydi ve kötü bir şeylerin olduğu düşüncesi daha o anda içlerini kemirmeye başlamıştı.

Gerillalar köyü henüz terk etmişlerdi ki, köyü bir uğultu sardı. "Bizim kızlar mı? Nasıl olmuş?" Köyde ki bu uğultu kısa süre sonra, feryatlara, ağıtlara, bağrıışmalara dönüşmüştü. "Evet, bizim kızlar. Sevda, Dilek, Özlem, Emel hepsi? Eylem'de varmış?" Köy bir anda mahşer gününe dönmüştü. Dizler dövülüyor, yürekler dağlanıyordu. Köyün yaşlı kadınları, 38 Katliamından bu yana yüreklerinde böyle acı

geçtiğimiz her kilometre tabelası ve değişen rakamlar, Munzur Suyuyla ve yoldaşlarımızla az sonra gerçekleştireceğimiz buluşmamıza daha bir heyecan katıyordu. Bu sene ki festival çalışmalarının bir bölümüne katılmak için Dersim'e gidiyorduk. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra, Dersim'deydik artık. Binlerce yıllık tarihiyle bu koca şehir onlarca acı ve katliamın tanığı olarak duruyordu karşımızda. Değişen ekonomik koşullar ve yaşanan yapısal gelişimle şehrin çevresi yüksek binalarla çevrilmişti. Ve tabii şehir merkezini bir su yığınının çeviren ve Dersim'in kendine özgü o temiz havasını yarattığı yüksek oranda ki nemle yok etmiş olan barajlar hemen yanı başımızda duruyordu.

Sanat Sokağı'nın hemen başında yer alan Partizan standının önünde, kavurucu sıcağın yanmış tenleri ve köy çalışmalarından yeni gelmiş olmanın verdiği yorgunlukla yere çökmüş oturan, onlarca YDG'li karşıladı bizleri. ATİK faaliyetçileriyiz, Avrupa'dan geldik dedik, kalktılar ve kucaklaştık hepsiyle teker teker. Göğüs kafeslerimizin çarpıştığı her yoldaşın yüreği, beş kızıl karanfilimizin zamansız gidişine duyulan üzüntüyle birlikte, "durmak yok, yorulmak asla" dercesine gümbür gümbür atıyordu. Sabah saatlerinde başlayan köy

çalışmaların da, onlarca köy ziyaret edilirken, Partizan imzalı bildiriler, gazeteler ve yayınlar köylülerle buluşturuluyordu. Uğranılan hemen hemen her köyde ki köylüler, şehit düşen yoldaşlarla yaptıkları sohbetleri ve yaşadıkları olayları tüm detaylarına kadar genç misafirleriyle paylaşıyorlardı. Kısa bir süre önce yitirdiğimiz Ferdi ve Çiğdem'i tanıyanların içten anlatımlarıyla onları bir kez daha yüreğimize basıyoruz. Sevda'yı, Dilek'i, Özlem'i, Emel'i ve Eylem'i

havlama başlanmıştı. Köylüler başta bu durumu umursamadılarsa da, akşam çökmeden başlayan bu havlamaların hiçte hayra alamet bir durum olmadığını düşündüler. Günün bu saatinde olsa olsa askerin köy civarında pusu kurduğuna kanaat getirmişlerdi ki, meşe ağaçlarının içinden köye doğru bir kaç karartının yaklaştığını gördüler. Köyeyaklaşanların ellerinde silahlar vardı ve yaklaştıkça yüzleri daha iyi seçilmeye başlamıştı, "Bunlar bizim çocuklar, Partizanlar" dedi

hissetmemişlerdi belki de. Ağıtlar, ağlayışlar ve zılgıtlar her geçen saniye daha da yükseliyordu ve Dersim'in yoksul köylüleri, tarihin bu azap verici gerçeğini hiçbir zaman kabullenmeyeceklerdi.

İşte o gün, yüreklerinde bu tarifsiz acının verdiği ağırlıkla, günlerce gözyaşı döken köylülerin hissettiği duygular, Dersim yolculuğumuz boyunca bedenimizi ve bilincimizi hüzne boğan duygular oldu. Yol boyunca

anlatıyorlar sonra, güzelliklerini, yiğitliklerini, içten gülüşlerini ve birlikte söyledikleri türküleri ve Özlem'in sesinin güzelliğini anlatıyorlar. Ve kısa süre önce yitirdiğimiz Dersim dağlarının Muharrem'inden Yurdal yoldaştan bahsediyorlar. Yurdal'ın bir göçmen emekçi olarak ATİK ve YDG saflarında faaliyet yürütmüş olması ve halk savaşı saflarında yerini aldığı andan itibaren, Karadeniz Dağları'ndan, Dersim Dağları'na her alanda ezilen emekçi ve köylüler tarafından bu kadar sevilip sahiplenilmesi, içimizde onun adına ayrı bir sevinç yaratıyordu. Onları tanımış olmanın gururunu yaşayan köylülerin, konuşurken sık sık boğazları düğümleniyor, gözleri doluyordu.

11. Munzur Kültür ve Doğa Festivali **"Suyuma, Köyüme, Kültürüme Dokunma"** sloganlarının, katılımcılar tarafından işlendiği ve sahiplenildiği bir festival oldu. Son dönemde Dersim'de geliştirilmeye çalışılan karakollaşma, koruculaştırma, cemaatleştirme ve baraj inşaatlarına karşı festival kitlesi içerisinde ki duyarlılığı hissetmemiz hiçte zor olmadı. Özellikle inşası devam eden barajlara karşı, Dersim merkezinde gerçekleştirilen yürüyüşe on binlerce insanın katılması bu duyarlılığının önemli örneklerinden biri oldu. 1970'li yılların başından bugüne nükleer santral kurma planları devam eden ülkemizde, Nükleer, Termik ve Hidro Elektrik Santrali projeleri son seçimlerle iktidarını perçinleyen AKP hükümeti tarafından tozlu raflardan alınıp, yeni yasal düzenlemelerle hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu planlar ülkemizin enerji ihtiyacının karşılanmasına dönük planlar değil tabi ki. Emperyalistler kendi topraklarında ki bu santrallerin, emperyalist merkezlerin dışına taşınması kapsamında, ülkemiz toprakları yapılan anlaşmalarla bir pazarlanmaya devam ediyor. Bu çalışma daha da genişletilerek yeni inşa edilen Hidro Elektrik Santralleri (HES) ve Termik Santrallerle doğa ve insan sağlığı hiçe sayılıyor. Ülkemizin en önemli sularından biri olan Fırat Nehri üzerine kurulması planlanan baraj sayısı şu anda 89. Bu sayı bile nehirlerimizin geleceği noktasında ki vahim durumu, anlatmaya yetiyor aslında.

Tunceli merkezinden Ovacık'a kadar uzanan 42.000 hektarlık

kapsama alanı ile Munzur Vadisi 1971 yılında Milli Park olarak ilan edilmiş bir alan. Bu vadi içerisinde yer alan göze suları, akarsular, vadiye özgü bitki örtüsü, alabalık ve diğer hayvan türlerinin yanı sıra 1518 çeşit farklı bitki türünü içerisinde barındırmakta. Zengin doğal kaynak ve verilerin bulunduğu Munzur Vadisinde bulunan şelaleler, Dersim'in eşsiz güzelliğinin diğer örnekleri arasında. Enerji Bakanlığının "Suyun Hidroelektrik Potansiyelinden Yararlanma" kararına dayanarak vadi içerisinde 8 adet baraj yapılması planlanıyor. Bunlardan bir kısmı tamamlanmış durumda. Ömürlerinin kısa oluşu ve dolduğu andan itibaren geri dönüşü imkansız doğa tahribatları yarattığı için bir çok gelişmiş ülkenin uygulamadan kaldırdığı Hidro Elektrik Santralleri, Munzur

Vadisi'nde yaratacağı yapısal, ekolojik, tarihi ve kültürel tahribat ve zararlar düşünülmezsizin inşa edilmeye devam ediyor. Aslında amaç belli, yüz yıllardır siyasal iktidarlar karşısında muhalif, asi ve baş eğmez bir duruş sergileyen Dersim'in, doğal güzelliklerini yok edip, kültürel yapısını zedeleyerek insansızlaştırmak.

Festival kapsamında ilçelerde gerçekleştirilen etkinlikler de kurulan Partizan stantlarına, halkın yoğun ilgisi hakimdi. Mahallelerde toplu gazete satışları esnasında ve gerçekleştirilen köy ziyaretlerinde, Dersim halkıyla mevcut gelişmeler üzerine sohbetler etme şansı yakaladık. Barajlar, yoğunlaşan karakol inşaatları ve cemaatleşme üzerine halkın sorunlarını dinleme şansı bulduk. Ve sorunlar

karşısında pratik olarak neler yapılması gerektiği, sorunların çözümü noktasında bir an önce atılması gereken adımların neler olduğunu birlikte tartışma olanağı sağladık. Özellikle ilçelerde ki festival alanlarına kurulan Partizan standına olan halkın yoğun ilgisi, yoğun emeklerle yaratılmış değerler olarak daha anlamlıydı.

28 Temmuz günü Dersim merkezde beş kızıl karanfilimizi anmak için bir yürüyüş gerçekleştirildi. **"Halk Savaşçıları Ölümsüzdür"** yazılı devasa büyüklükte bir pankart yürüyüşe geçildiğinde, Partizan yüreklerin **"Beşler yaşıyor, Kavga Sürüyor"** ve **"Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı"** sloganları inletiyordu artık Dersim sokaklarını. Yürüyüş boyunca ellerde taşınan **Sefagül Kesgin, Nurşen Aslan, Fatma Acar, Derya Aras, Gülizar Özkan** ve yine

duruyor coşkunca akan derelerden su içmeyi de ihmal etmiyoruz. Vadiye varışımızda bizleri masmavi renkleriyle kelebek sürüleri karşılıyor. Protesto eyleminin ardından gidilen piknik alanında geleneksel olarak hazırlanan pilavlar yeniliyor, Mercan Suyundan hazırlanmış ayranlar içiliyor. Onca güzelliğe rağmen buruk bir duygu sinsilesi içerisinde vardığımız Mercan Vadisi'nden, 17 Haziran 2005 tarihinde Mercan Dağları'nda yitirdiğimiz 17'leri yüreğimizin en derinlerinde anarak ayrılıyor.

11. Munzur Kültür ve Doğa Festivali, Dersim merkez ve ilçelerde gerçekleştirilen bir çok etkinlikle birlikte yoğun bir festival oldu. Özellikle **"Dersim'de Kızılbaşlık ve Alevilik"**, **"Dersim'de Kültür ve Edebiyat, Kadın Kırımına Karşı Kadın Örgütçülüğü ve Toplumsal Sözleşmesi"**, **"38'i Yaşayanlar Anlatıyor"**, **"Kürt Sorunu, Barış ve Çözüm Arayışları"**, **"Karakollaşma, Kayıplar ve Toplu Mezarlar"** ve **"Dersim'de Çevre Sorunları, Barajlar, Dereler ve Halklar"** vb. konulardaki panel ve seminerlerle yoğun politik ve güncel tartışmaların yaşandığı bir festival oldu. Ve yine Resim ve Seramik Sergileri, Tiyatro ve Film Gösterimleri ve düzenlenen Çevre Yürüyüşleriyle kültürel ve sanatsal anlamda da etkin bir festival oldu. **Kardeş Türküler, Rojda, Grup Şiar, Ahmet Aslan, Erdoğan Emir, Grup Munzur, Pınar Sağ** ve daha bir çok müzik grubu ve sanatçının sahne aldığı festival, yaşanan

bazı olumsuzluklara rağmen bizler açısından önemli bir festival oldu. Ayrılık vakti gelindiğinde, özellikle YDG'li genç arkadaşlar ve bizler için epey zor anlar yaşandı. Köy çalışmaları da dahil, yaklaşık bir aylık bir süreyi kapsayan festival süresince, ortak bir çok şeyin paylaşıldığı, yeni yeni dostlukların, yoldaşlıkların kurulduğu, zamanın ve hatta anın en değerli şekilde kullanılmaya çalışıldığı, önemli ve yoğun tecrübelerin kazanıldığı, yapılan eleştiri özeleştirisi toplantılarıyla hata ve eksikliklerin giderilmesi noktasında yoğun çabaların harcandığı bir festival olarak kalmayıp, özellikle genç Partizanlar açısından bir emek ve özveri festivali oldu 11. Munzur Kültür ve Doğa Festivali.

29 Haziran gecesi Çemişgezek'te yaşanan çatışmada yitirdiğimiz **Yurdal Yıldırım** ve HPG savaşçısı **Mazlum Erenci**'nin resimlerinin olduğu dövizler, gerek yürüyüşe katılan gerekse de yürüyüş boyunca yanımıza yaklaşan Dersim köylüleri tarafından "Lütfen bu resimleri bize verin, evimize asacağız" denilerek ellerimizden alınmaya çalışıldı. Dövizlerdeki resimlere öpmek isteyenler yürüyüş boyunca duygu dolu anlar yaşanmasına neden oldu.

Munzur Çevre Derneği ve Ovacık Dernekleri öncülüğünde örgütlenen ve Mercan Barajı'nın protesto edileceği eylem alanına, Mercan Vadisi'nin tüm güzelliğini damarlarımızda hissedebileceğimiz bir yolculukla varıyoruz. Zaman zaman yollarda

50 Jahre Einwanderungsgeschichte vom Gastarbeiter zum Migranten?

Vorträge, Diskussionen, Workshops

Teilnehmer:

Erdoğan Kazım
Dr. Mark Terkessidis
Manfred Henle
Timo Köster
Arian Schiffer-Nasserie

24. September 2011

11 Uhr bis 19 Uhr

Werkstatt der Kulturen

Wissmannstr. 32 - 12049 Berlin

